

Η ΦΥΣΙΣ

Η ΥΛΙΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΥΠΟΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΕΠΕΙΔΗ πολλοί ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἀμφιβάλλουν ἐτι περὶ τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων καὶ τῆς ἀθανασίας τοῦ ἀνθρώπου, ἀρχόμεθα ἀπὸ σήμερον δημοσιεύοντες σειράν πραγματειῶν περὶ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ ὑπὸ ἔποψιν ὕλικήν καὶ πνευματικήν, κατὰ τὰς γνωστάς μέχρι τοῦδε προόδους τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν, ὡς καὶ ἐκ προσφάτων ἐμμέσων ἀνακοινώσεων σοδαρῶν πνευμάτων.

Ποῖα ἡ προέλευσις τοῦ ἀνθρώπου;

Οἱ μὲν ὕλισται λέγουσιν, ὅτι ἐκ τῆς ὕλης ἀπ' εὐθείας προέρχεται, χωρὶς νὰ καθορίζω σαφῶς καὶ ἐπιστημονικῶς διὰ πειστικῶν καὶ ἀκαταμαχῆτων ἐπιχειρημάτων, ὡς ἡ σοδαρότης τοῦ θέματος ἀπαιτεῖ, τὴν προέλευσίν του ταύτην· τὸ πῶς δηλαδὴ ἐκ τῆς ὕλης δύναται νὰ προέλθῃ κρίσις, βούλησις καὶ σκέψις, ἤτοι πνεῦμα καὶ πῶς, ἐνῶ ἄλλοι ὕλισται παραδέχονται τὴν συνέχισιν τούτου, ἤτοι τὴν ἀθανασίαν τοῦ οὗτω πως ἀπερρευσαντος πνεύματος, δὲν δύναται ν' ἀποδείξωσιν, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ λάβῃ ἀρχὴν πράγμα τι ἀνύπαρκτον καὶ νὰ γίνῃ ἐν ταύτῳ ἀθάνατον. Ἐκλαμβάνουσι τὴν δημιουργίαν τοῦ πνεύματος ὡς κατασκευασμὰ τι ὕλικόν, δίκην πηλίνου πινακίου.

Οἱ δὲ πνευματισται ἀποδέχονται τὴν ἀναρχον καταγωγὴν τοῦ πνεύματος, τῆς ἐν γένει δηλ. πνευματικῆς ὑποστάσεως, ὡς καὶ τῆς ὕλης ὡς ἀπανταχοῦ εὐρισκομένης καὶ συνεπῶς τὴν μεταβολὴν τῆς ἰδιωτικῆς ὑποστάσεως ἀμφοτέρων, τῆς τε ὕλης, εἴτε διαλελυμένης ἐν μορίοις οὐσης, εἴτε ἐν ἐνωτικῇ καταστάσει καὶ τῆς πνευματικῆς ἰδιότητος, εἴτε ἐν ἀνθρωπίνῳ ὀργανισμῷ εὐρισκομένης νῦν ἢ πρότερον, εἴτε ἐν ἐλευθέρῃ καταστάσει ἐντελῶς πνευματικῇ διατελοῦσης ἤδη ἢ καὶ πρὸ μυριάδων ἐτῶν, κτλ.

Ὁ ἀνθρώπος λοιπὸν ἀποτελεῖται εἴτε ἐκ σώματος μόνον, ὕλης ἀποκλειστικῶς οὐσιαστικῆς, ἢ τῆς ἐν συνδυασμῷ μετ' αἰθέρος παράγει τὴν ζωὴν καὶ τὸ πνεῦμα του, ἅτινα πάντα διαλύονται εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθησαν, μετὰ θάνατον, εἴτε ἀποτελεῖται ἐξ ὕλης καὶ πνεύματος, ἅτινα προϋπῆρχον πρὸ τοῦ συνδυασθῶσιν εἰς ἀνθρώπον καὶ θὰ ὑπάρχουν μετὰ τὸν θάνατόν του, ἀφοῦ εἶναι ἀθάνατα ἀμφοτέρω καὶ θὰ ἀποτελέσουν νέαν πολλάκις ζωὴν εἰς τὸ μέλλον διὰ σκοπὸν ἀπαραιτήτου τῆς λειτουργίας τοῦ σύμπαντος, ὃν

εἰσέτι δὲν καταρθώσαμεν ν' ἀνακαλύψωμεν, ἀλλ' ἔστι σκοπὸς δὲν θὰ βραδύνη ν' ἀποκαλυφθῇ ἡμῖν, διότι ὅλον ἐν ὃ ἀνθρώπος διὰ παντοίων μέσων καταγίνεται νὰ λύσῃ τὸ προαιώνιον τοῦτο αἰνίγμα τῆς ζωῆς.

Ἄλλὰ διατί ἐπλάσθη ὁ ἀνθρώπος;

Πολλοὶ φρονοῦσιν, ὅτι ἐπλάσθη διὰ τὴν βαθμιαίαν ἐξέλιξιν τῆς προόδου καὶ τελειοποιήσεώς του, ἄλλοι διὰ δοκιμασίαν ἢ τιμωρίαν του καὶ ἄλλοι ἀπαισιόδοχοι διὰ τὸ κέρι τῆς φύσεως δηλ. εἰς τὸ βρόντο.

Δὲν θὰ παρακολουθήσωμεν οὐδεμίαν τῶν θεωριῶν τούτων, διότι δὲν θὰ κατορθώσωμεν οὐδεμίαν ἐπιστημονικῶς, φυσιολογικῶς ἢ καὶ φιλοσοφικῶς νὰ ἐξηγήσωμεν καὶ καθορίσωμεν βεβαίως, ἀλλὰ θὰ καταγίνωμεν μόνον ν' ἀποδείξωμεν τὴν ἀθανασίαν τοῦ ἀνθρώπου πνευματικῶς καὶ ὕλικῶς, καὶ τούτου καθοριζομένου καὶ καθισταμένου θετικοῦ δόγματος, τῆς ἰδιότητος δηλ. τοῦ ἀνθρώπου, θὰ ἐπέλθῃ βαθμηδὸν καὶ ἡ ἀποκάλυψις τοῦ σκοποῦ τῆς δημιουργίας του ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὁ ἀνθρώπος διὰ τοῦ σώματός του φυσικῶς συγγενεῖ μετὰ τῆς ὕλης καὶ συμμετέχει αὐτῆς διὰ πολλῶν στοιχείων τῆς· οὕτω δὲ καὶ συνευθύνεται εἰς τὴν φθορὰν καὶ διάλυσιν αὐτῆς· διὰ δὲ τοῦ πνεύματος, τῆς κρίσεως καὶ τῆς βουλήσεως συγγενεῖ καὶ συμμετέχει τοῦ θεοῦ, διότι φυσικῶς ἀπορρέει ἐντεθεῖν καὶ μετέχει τῆς ἀθανασίας.

Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα εἶναι δημιουργημὰ ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὰς ἀνάγκας τοῦ κόσμου τούτου, τὸ ὄργανον τῆς ἐπιτελέσεως τοῦ σκοποῦ, ἐνῶ ἡ ψυχὴ ἢ τὸ πνεῦμα εἶναι ὁ ἔφορος ὁ ἐντεταλμένος ὑπὸ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τῶν πνευμάτων δρώσης δυνάμεως νὰ ἐφορεύῃ καὶ ἐποπτεύῃ εἰς τὴν διαβίωσίν του καὶ ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του ἐπὶ τῆς γῆς.

Ποῖα δὲ τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου ἐν ταῦθα;

Τὸ κυριώτερον καὶ οὐσιωδέστερον, ὡς βλέπομεν, καθήκον καὶ μέλημά του εἶναι ἡ συνέχεια τῆς ζωῆς, ἡ παραγωγὴ τῶν ὄντων, ὁ θάνατος καὶ ἡ γέννησις τῶν ζωϊκῶν ὄντων, ἡ ἀλληλοπαραγωγὴ, ἐξ ἧς δὲν δύναται ν' ἀπομακρυνθῇ.

Πάντα τὰ ἄλλα εἶναι δευτερεύοντα καὶ ἀν-

θρώπινα προβλήματα πλέον ή ήττον δεδικαιολογημένα.

Αλλά διατί αυτή ή ανούσιος καθ' ήμας αλληλοπαράγωγη τὸ πλεστον ανοήτων, διεφθαρμένων και κτηνωδών ζωντων;

Ἴδου τὸ μέγιστον ζήτημα!

Ὡς φαίνεται, πασιφανώς, ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης φύονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεστον κτήνη, θηρία και παντὸς εἶδους σχετικὰ ζῷα, σαρκοφάγα και αἰμοδόρα, τετράποδα και ἑρπετά, ὡς ἐπίσης και δίποδα, δηλ. ἄνθρωποι ανούσιοι και ἀνόητοι, σκληροί, ἀκαρδοι και πῆπιωμένοι τὴν ψυχὴν, ζῶντα μὲ ζωώδεις ὁρμάς, ὑπὸ προσωπίδα και καλλονὴν ἀγγελικὴν, μὲ ἄγρια και αἰμοχαρὴ ἔνστικτα κτλ. διότι ἂν καλῶς ἐξετάσωμεν και ψυχολογήσωμεν τὸν ἄνθρωπον, θὰ εὐρωμεν αὐτὸν εἰς ποταπά και ταπεινά ἐντελῶς ἔρποντα, εἰς τὴν ἀπάτην, τὸ ψεῦδος, τὴν κλοπὴν και τὴν ἀτιμίαν κυλιόμενον, κατόπιν δὲ παντὸς εἶδους κτηνώδους και χαμερποῦς ἀπολαύσεως, ἣν προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ ἀπὸ παντὸς ξένου βλέμματος και παρουσιαζόμενον ἐκάστοτε μὲ μορφὴν εὐγενῆ και ἀγγελικὴν ἐπὶ ἀπληστεία δὲ χρηματολογίᾳ και κερδοσκοπίᾳ ὑπερέχοντα ἐπὶ ζημίᾳ πάντοτε τοῦ ἄλλου ἢ και ἐπὶ ἐγωισμῷ και ἀδικίᾳ προέχοντα.

Και ταῦτα πάντα, διότι τὸ περιβάλλον ἐν ᾧ ζῆ, διεσκέυασται οὕτως, ὥστε νὰ προσελκύῃ και παρασύρῃ τὸ σαρκώδες ἐγὼ του εἰς τὰς προσκαίρους ἀπολαύσεις, ἃς τῷ παρέχει, νὰ τίτη και ἀποθηήσκη.

*

Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ζήτημα ἡμῶν.

Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἐξ ὑψηλοτέρας και ἄγνοτέρας, ὡς φαίνεται, καταγομένη σφαιρας, ἀλλήν εὐγενεστέραν και θειοτέραν ἔχει ἀποτολήν. Εἶναι ὁπινθῆρ ἐκ τοῦ ἀπειρου φωτεινοῦ ὀκεανοῦ τῆς ἀθανάτου πηγῆς τῆς ἀληθείας και οὐχὶ τοῦ ψεύδους και τῆς ἐπιδείξεως, τῆς ἀπάτης και τῆς φενάκης, φυσικῶς δὲ τείνει πρὸς τὸ καλόν, ἐφ' ὅσον δὲν παρασύρεται ὑπὸ τῶν ὁρμῶν τῆς ὕλης. Ἡ ψυχὴ εἶναι δύναμις αὐθόπαρκτος και αὐτοτελής, μὴ ἐκδηλουμένη δι' οὐσιαστικὸν γήινου μέσου, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ τῆς κρίσεως και θελήσεως. Καὶ τὸ σῶμα ἐπίσης εἶναι δύναμις, ἐκδηλουμένη ὁμως διὰ τῆς γῆνης ὕλης, ἥτοι διὰ τῆς βίας, διὰ τοῦ κτύπου, διὰ τῆς ὠθήσεως, διὰ τῆς πίσεως, ἔλξεως, ὤσεως κτλ. Τὸ πνεῦμα ἄρα σκέπτεται και θέλει ἀπεριορίστως, ἐνῶ τὸ σῶμα ἐκτελεῖ μόνον ἐδῶ, ἐπὶ τῆς οὐσίας.

Τὸ σῶμα ἐδημιουργήθη χάριν τοῦ πνεύματος διὰ πρόσκαιρον διαμονὴν και ὕλικὴν ἐργασίαν ὑπὸ τούτου δὲ ἐμπνέεται, ζωοποιεῖται και διευθύνεται. Δὲν εἶναι δυνατόν δὲ νὰ δημιουργηθῇ μία τοιαύτη ἀθάνατος δύναμις δι' ἀστραπιαίαν ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης διαμονὴν τοῦ σώματος, ἐν

τῷ ἐπιγεῖω δηλ. τούτῳ βίω, διότι ἀστραπιαία ὄντως εἶναι ἡ ἐνταῦθα ζωὴ ἀπέναντι τῆς αἰωνιότητος, ἄλλως τε τὰ θαυμάσια προτερήματα, δι' ὧν εὐρίσκεται πεπρωκισμένη ἡ ψυχὴ δὲν θὰ εἶχον οὐδένα σκόπιμον λόγον ἐνταῦθα.

Ὁ ἄνθρωπος φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ὅλα τὰ στοιχεία τῆς γνώσεως, ἐπομένως δύναται τὰ πάντα νὰ διαγνώσῃ και τὰ πάντα νὰ πράξῃ, διότι ἀοράτως ἡμῖν συνδέεται μετὰ τοῦ ἐπιλοιποῦ ὄρατοῦ και ἀοράτου κόσμου διὰ συγγενικῶν ὅλων δεσμών. Ἀποτελεῖ ἐπομένως μέρος τοῦ συμπαντος και φυσικῶς οὕτως εἶναι ἀθάνατος.

Ἡ ἰδέα τῆς αὐτοτελοῦς ὑποστάσεως τῆς ψυχῆς πάντοθεν διαπιστουμένη ἄλλως τε διὰ τῶν αἰώνων, εἶνε ἀσφαλῆς και βεβαία ἐγγύησις περὶ τοῦ ἀφθάρτου και τῆς αἰωνιότητος αὐτῆς.

Οὕτω διαλογιζόμενοι φερόμεθα εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς, δέον νὰ θεωρῶμεν αὐτὸν ὡς ἄνθρωπον ἀσώματον, ζῶντα δ' ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ψυχὴν ἐνώματον· εἴτε δὲ ἐνώματος, εἴτε ἀνώματος διατελεῖ ἡ ψυχὴ, ἀθάνατος εἶναι, ἐπομένως και ὁ ἄνθρωπος οὕτω ἀθάνατος εἶναι, διότι ζῆ αἰωνίως και ἐκμηδένισις οὐδαμοῦ ὑφίσταται.

Ἄς παρηγορηθῶσι λοιπὸν ὅλοι ὅσοι νομιζοῦσιν ὡς ἀπολωλότας ἑσασὶ τοῦ προσφιλῆς αὐτῶν ἀπελθόντας ἐκ τοῦ κόσμου τούτου συγγενεῖς και φίλους, διότι πάντες σύζυγοι και τέκνα, γονεῖς και ἐξάδελφοι, φίλοι και πατρωνες ὑπάρχουσι και οὐδαμοῦ ἀπωλέσθησαν, ἀφ' οὐδαμοῦ οὐδὲ θρῖξ πώποτε ἀπόλλυται, ἀλλ' ἀποτελοῦσι τὸν κόσμον, τὸν ἀσώματον.

Τοῦτο ἄλλως τε διδάσκουσι και ἀπασαι αἱ θρησκείαι, ὡς ἐπὶ τῆς ἠθικῆς και τοῦ ἀπολύτου καλοῦ στηριζόμεναι, αἱ ἐκ θεϊότητος Ἀποκαλύψεις, τὸ ἱερόν μας Εὐαγγέλιον και ἀπασαι αἱ διδασκαλαὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ και τῶν Προφητῶν, ὡς και οἱ κορυφαῖοι τῶν σοφῶν και ἐπιστημόνων τῆς ὑψηλίου. Ἐρχεται δὲ ἡδη και ὁ νέος Πνευματισμός, ἡ Θεία αὐτῆ ἐπιστημονικὴ ἀποκάλυψις, ἥτις θέτει τέρμα εἰς τὰς ἀμφιβολίας και τοὺς ἐνδικασμούς, διδάσκουσα και ἀποκαλύπτουσα και θέτουσα εἰς ἄμεσον ἐπικοινωνίαν τὸν ὄρατον μετὰ τοῦ ὄρατοῦ κόσμου, ἡμᾶς δηλ. μετὰ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ τῶν πνευμάτων διαμενόντων συγγενῶν και φίλων.

(Ἀκολουθεῖ)

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΕΙΝ

ΠΟΛΛΑΚΙΣ συμβαίνει νὰ ἔλθῃ τις ἀπὸ μακρυνὸν ταξείδιον και ἐν τούτοις σχεδὸν τίποτε νὰ ἤμπορῇ νὰ διηγηθῇ περὶ τῶν ὄρων εἶδεν. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος στερεῖται τῆς παρατηρητικότητος· τὸ ἐλάττωμα δὲ τούτου εἶνε περισσότερο διαδεδομένον ἢ ὅσον φαντάζεται τις.

Τι εἶναι ὁμοῦ ἡ παρατηρητικότης;

Εἶνε ἡ ἐντασις τῆς προσοχῆς ἐπὶ ἀντικειμένων ἢ συμβάντων.

Ὅλοι παρατηροῦμεν μετὰ προσοχῆς ἀντικείμενα και γεγονότα, σπανιώτατα ζητοῦμεν νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὴν αἰτίαν των.

Αἰφνης ἐρωτῶμεν τινά:

— Πόσα παράθυρα ἔχει ἡ οἰκία σου κατοικεῖς;

Κατοικεῖς εἰς τὸ πρῶτον ἢ δεύτερον πάτωμα; Πόσας θαμνίδας ἔχει ἡ κλιμαξ; Τι χρῶμα ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ τοίχου κτλ. Τι ἔχει μέσα ὁ κῆπος; Τι ἐφόρει ἡ ἐκράτει ὁ φίλος μεθ' οὗ συνωμίλει;

Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις δὲν θὰ εἴμπορῆς ν' ἀπαντήσῃ, ἂν και πρόκειται περὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια καλῶς εἶδε. Κάμε και εἰς ἐαυτὸν ἐρωτήσεις περὶ ζητημάτων, τὰ ὅποια ἐπρεπε νὰ σοὶ ἦνε γνωστά, και πρὸς ἐκπληξίν σου θ' ἀνακαλύψῃς, ὅτι τ' ἀγνοεῖς, ὅτι ἡ παρατηρησις σου πάντοτε ἦτο ἐπιπολαία.

Εἰς Γερμανὸς σοφὸς προέβη ἐσχάτως εἰς ἐξετάσεις παρατηρητικότητος διὰ τῆς ἀναγνώσεως. Μερικὰ πρόσωπα μεμορφωμένα ἐτοποθετήθησαν περὶξ μίας τραπέζης και ἕκαστον διετάχθη νὰ ἀναγνώσῃ τὴν αὐτὴν παράγραφον ἐνὸς βιβλίου ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Διὰ 20 σειρὰς ἐχορηγοῦντο 10 δευτερόλεπτα μετὰ τὴν παρέλευσιν αὐτῶν ἔπρεπε νὰ κλείσουν τὸ βιβλίον, ἀδιάφορον ἂν εἶχον ἀναγνώσει τὰς 20 σειρὰς.

Κατόπιν ἕκαστος ἔπρεπε νὰ καταγράψῃ, τι ἐκράτησε εἰς τὴν μνήμην του ἐκ τῆς ἀναγνώσεως. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο θλιβερόν, ἰδίως διὰ τοὺς ἄνδρας. Αἱ γυναῖκες εἶχον ἐνθυμηθῆ καλύτερον τ' ἀναγνωσθέντα. Μία κυρία ἀπεδείχθη, ὅτι εἴμποροσε νὰ διαβάξῃ τετράκις ταχύτερον τοῦ συζύγου τῆς, ἐπίσης και ν' ἀποδίδῃ γραπτῶς τὴν ἀναγνωσθεῖσαν παράγραφον καλύτερον αὐτοῦ. Μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν δὲν ἦσαν πρόσωπα πνευματικῶς ἐξέχοντα.

Ὁ καθεὶς δύναται νὰ κάμῃ τοιαῦτα πειράματα εἰς τὸν καθημερινὸν βίον. Τὸ ὥρολόγιον τοῦ τοίχου ἐσταμάτησεν εἰς τὸ δωμάτιόν σου. Ἐξέτασον πόσοι ἐκ τῶν οικείων και φίλων σου θὰ ἀντιληφθοῦν τούτο. Κρέμασε μίαν εἰκόνα εἰς τὸ δωμάτιόν σου ἀντιστρόφως και θὰ ἰδῆς πόσον ὀλίγοι θὰ τὸ ἀντιληφθοῦν. Ἐξέτασον τὸν

ἑαυτὸν σου, παρατηρῶν τροχάδην τὰς φωτογραφίας πέντε ἀγνώστων ἀνθρώπων· δὲν θὰ εἴμπορῆς νὰ περιγράψῃς οὐδεμίαν αὐτῶν.

Θὰ δικαιολογηθῆς ὅτι δὲν εἶχες ἀφορμὴν νὰ ἐπιστήσης εἰδικῶς προσοχὴν εἰς τοιαύτας μηδαμινότητας, ἀλλ' ὅταν πρόκειται περὶ σπουδαίου ζητήματος, θὰ εἴξωρες νὰ παρατηρήσῃς. Ἐδρίσκεσαι εἰς μεγάλην πλάνην. Καὶ ὅταν παρατηρῇ ἐπισταμμένως τις, συνήθως βλέπει πολὺ ὀλίγα. Καὶ ἀκόμη ὅταν παρακινήται νὰ ἐντείνῃ τὴν προσοχὴν του εἰς ὠρισμένον ἀντικείμενον και τούτο ἐκτυλίσσεται ἐνώπιόν του θραδέως, πάλιν δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ ἔχῃ πλήρη ἐντύπωσιν τοῦ πράγματος.

Ὀνομαστὸν ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην εἶνε τὸ πείραμα, ὅπερ ἔκαμεν εἰς νομοδιδάσκαλος εἰς τὸ φροντιστήριόν του. Διέταξε τοὺς φοιτητὰς του νὰ προσέξουν ἐπιμελῶς εἰς ὅπερ ἐμελλε νὰ πράξῃ. Ἐχυσεν ἐξ ἐνὸς δοχείου ὕδωρ εἰς ἐν κύπελλον, ἐπὶ τὸ ἡμῖς και πάλιν τὸ ἔβαλεν εἰς τὴν θέσιν του. Κατόπιν ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς παρισταμένους και μετὰ προσοχῆς παρατηροῦντας αὐτὸν, νὰ τῷ διηγηθοῦν, τι ἔπραξεν. Ἦτο δὲ πράγματι ἐκπληκτικόν, πόσον ἐσφαλμένως και ὀλίγον εἶχον ἰδῆ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, ἐνῶ προσκλήθησαν εἰδικῶς νὰ προσέξουν. Οἱ πλεῖστοι ἄρα ἄνθρωποι στεροῦνται τῆς ἰκανότητος τοῦ παρατηρεῖν, ἰσως δὲ δικαιολογοῦνται ὅτι δὲν ἐδιδάχθησαν τὸ τοιοῦτον. Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι εἰς τὰ σχολεῖα ὡς και εἰς τὰ ἀνώτερα ἐκπαιδευτήρια δὲν καλλιεργεῖται ἡ παρατηρητικότης αὐτῆ.

Εἰς διάσημος ποινικολόγος λέγει:

«Τὸ σπουδαιότατον εἶνε, ὅτι ἐξακριβοῦται, μάρτυρες, θέλοντες ἀναμφιβόλως νὰ εἰπωσι τὴν ἀλήθειαν, μαρτυροῦσι κατὰ διάφορον τρόπον, καίτοι θέλουν νὰ εἰπωσιν ἀκριβῶς τὴν πραγματικότητα. Πρόκειται λοιπὸν νὰ ἐξετασθῇ, διατί οἱ ἄνθρωποι αὗτοι κατέθεσαν διαφορετικὰ. Ὁ ἀνακριτὴς ὀφείλει πρῶτον νὰ ἐξετάσῃ, μήπως πταίει ὁ ἴδιος, προβαίνων ἀδεξίως ἢ ἀνωμάλως εἰς τὸ ἔργον του. Πρωτίστως δέον νὰ ζυγίσῃ, μήπως ἀπαιτεῖ ἀπὸ τοὺς μάρτυρας περισσότερα ἢ ὅσον πρέπει. Πρέπει νὰ γνωρίζῃ, ὅτι ἔγκειται εἰς τὴν φύσιν ἐκάστου ἀνθρώπου νὰ παρατηρῇ τὰ πράγματα μὲ ἰδιαιτέραν προσοχὴν, και ὅταν ἀπαξ δὲν εἶδε τι, δὲν ὠφελοῦν αἱ πολλαπλαεῖ ἐρωτήσεις διὰ νὰ τὸ ἐνθυμηθῇ. Τὸ ζήτημα, τὸ ὅποιον καθίσταται σπουδαῖον, δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ τοιοῦτον ὑπὸ τοῦ μάρτυρος, ὅταν τὸ ἔδλεπεν. Ἡ σπουδαιότης αὐτῆ ἀναφαίνεται κατόπιν, ὁ δὲ ἀνακριτὴς, ὅστις πρόκειται νὰ μὀρφώσῃ γνώμην, δὲν δύναται πολλακίς νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πρώτην ἐκείνην θέσιν, τὴν ὅποιαν κατεῖχεν ὁ μάρτυς κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ

γεγονότος, οτε το πράγμα ουδαμίαν ειχεν δι' αυτών αξίαν.

Ο μάρτυς λ. χ. ειδε έναν άνδρα εξερχόμενον εκ τινος οικίας. Τόν παρατήρησεν όπως πάντα άνθρωπον, ον συναντώμεν καθ' οδόν. Εάν λοιπόν βραδύτερον εξακριβωθή, οτι ο άνθρωπος αυτός διέπραξε εις την οικίαν ταύτην στυγερόν εγκλημα, πρὸς τι στενοχωροῦν τὸν μάρτυρα με ἐρωτήσεις και θέλουσιν διὰ τῆς θίας νὰ μάθουν παρ' αὐτοῦ πράγματα, τὰ ὅποια δὲν γνωρίζει. Πολλάκις καταστὰ νὰ διηγῆται ὁ μάρτυς οὐτω φαντασιώδη πράγματα. Εάν περισσότεροι μάρτυρες, ἰδόντες τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, καταθέτουν διαφοροτρόπως, ἐνδεχόμενον νὰ ὑπάρχουν δύο πρὸς τοῦτο λόγοι.

Εἴτε οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀνεκρίθησαν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἢ ἡ ἀνάκρισις ἐγένετο μὲν ὁμοιόμορφως, ἀλλὰ διεξήχθη ἐσφαλμένως. Δὲν πρέπει νὰ πιστεύσωμεν, οτι και ὁ εἰλικρινέστερος μάρτυς μένει πάντοτε ἐντὸς τῆς ἀληθείας. Εἶνε ἀπίστευτον πόση φαντασίαν ἔχουν πολλάκις οἱ εὐερέθιστοι ἄνθρωποι. Διηγούονται ἐνίοτε πράγματα, τὰ ὅποια οὐδέποτε ἤκουσαν ἢ εἶδον. Ἐχόντες τὴν καλλίστην θέλησιν νὰ μείνουν ἐντὸς τῆς ἀληθείας, ἐκφεύγουν εἰς πρώτην εὐκαιρίαν, και εἰς τὸ τέλος δὲν διακρίνουν πλέον τι συνέβη πραγματικῶς και τι ἦτο ἡ φαντασία των.»

Αὐτὰ λέγει ὁ διάσημος ποινικολόγος, οστις μᾶς ἀποδεικνύει, οτι οχι μόνον ἡ ἱκανότης τοῦ παρατηρεῖν εἰς τοὺς πλείστους ἀνθρώπους εἶνε πολὺ ἐλαττωματικὴ, ἀλλ' οτι και ἡ ἀπόδοσις, ἢ ἀφήγησις τῶν παρατηρηθέντων ἔχει πολλὰ τὰ τρωτὰ και οτι αὐτὴ ἐξαρτᾶται τελείως εκ τοῦ ἰδιάζοντος χαρακτῆρος τοῦ παρατηρητοῦ.

Τὸ παρατηρεῖν λοιπόν εἶνε μία τέχνη, ἀπαιτεῖ δὲ ὅπως ὅλαι αἱ ἄλλαι τέχναι, ὡς ἡ ζωγραφικὴ, ἢ μουσικὴ, κλπ. ἐξάσκησιν. Ὅταν εἰς ζωγράφος δὲν εἰξεύρει νὰ ἰχνογραφή, νὰ ποιῆται χρῆσιν τῶν χρωμάτων και τοῦ χωστήρος, δύναται νὰ ἔχη μὲν θαυμασίας ιδέας, ἀλλὰ δὲν θὰ δύναται νὰ τὰς ἐκτελή, και ὅταν εἰς μουσικὸς ἐπίσης δὲν κατέχει ἐν τουλάχιστον ὄργανον, δύναται ὡσαύτως νὰ ἔχη τὰς θαυμασιωτέρας μουσικὰς ἐμπνεύσεις, χωρὶς νὰ τὰς ἐκφράζη,

Ἦδη λοιπόν ποῖα εἶνε τὰ ὄργανα τοῦ παρατηροῦντος, ἐν τῷ ἡμετέρῳ θέματι;

Τὰ ὄργανά του εἶνε αἱ αἰσθήσεις· πρωτίτως ἡ ὄρασις, κατὰ δεύτερον λόγον ἡ ἀκοή, ἢ ὁσφρησις, ἐνίοτε δὲ και ἡ ἀφή. Ἡ τέχνη τοῦ παρατηρεῖν συνίσταται εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν λειτουργιῶν τῶν αἰσθήσεων, και μάλιστα κατὰ ποικιλλότατον τρόπον. Λάβετε ἕνα κάτοικον μεγαλουπόλεως, ἕνα σοφὸν καθηγητὴν, οστις ἐπὶ ἔτη ἐκάθησεν εἰς τὸ γραφεῖον του, ἐσκυμμένος ἐπὶ τῶν βιβλίων του, και μεταθέσατέ τον ἐξάφνης εἰς ἕν ὄρειον δάσος. Ἀφήσατέ τον νὰ κάμη

ἐκεῖ παρατηρήσεις, και θὰ δειχθῆ ἀδαέστερος μικροῦ παιδίου. Ἐκεῖ ὅπου ὁ κάτοικος τῶν ὄρειων μερῶν, ἰδίως δὲ ὁ δασολόγος, θὰ βλέπη θαύματα τῆς φύσεως, ἐκεῖνος δὲν θὰ ἴδῃ τίποτε, δὲν θὰ ἦνε ἱκανὸς νὰ παρατηρήσῃ μηδὲν σχεδόν, διότι ὅλον τὸ περιβάλλον θὰ τοῦ ἦνε τελείως ἀγνωστον, και διότι δὲν ἔχει ἀσκηθῆ νὰ βλέπη και νὰ παρατηρῆ εἰς τοιοῦτον περιβάλλον.

Μεταθέσατε ἕνα ἄνθρωπον ζῶντα εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἕνα γεωργόν λ. χ., τοῦ ὅποιοῦ ἡ ὄρασις εἶνε ὀξυτάτη, οστις ἀντιλαμβάνεται πᾶν, οτι γίνεται γύρω του εἰς τὴν κοσμοβριθῆ κίνησιν μιᾶς μεγαλουπόλεως, και ὁ ἔμπειρος παρατηρητὴς τῆς ὑπαιθρίου χώρας, θὰ τὰ χάσῃ κυριολεκτικῶς, διότι δὲν εἶνε συνειθισμένος εἰς τὸ περιβάλλον αὐτὸ νὰ βλέπη και ν' ἀκούῃ.

Ἀλλὰ και οἱ εἰδικοί δὲν εἶνε πάντοτε οἱ καλύτεροι παρατηρηταί. Ὁ ἀνωτέρω μνημονευθεὶς ποινικολόγος διηγεῖται:

«Μετὰ τὴν διάρρηξιν ἑνὸς συρταρίου, τὸ ὁποῖον βραδύτερον δὲν κατωρθώθη νὰ μετενεχθῆ εἰς τὸ δικαστήριον, ἔτυχε νὰ ἐπιθεωρήσουν αὐτὸ διάφορα πρόσωπα, και ἐξ αὐτῶν τὰς χειροτέρας πληροφορίας μετέδωκεν ὁ ξυλουργός, διότι τὸν εἶχεν ἀπασχολῆσει τὸ περίεργον ξύλον τοῦ συρταρίου, και δὲν ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ τι περὶ τῆς διάρρηξεως.»

Ἄλλος ψυχολόγος λέγει:

«Ὅταν χημικὸς βλέπη ἐν χημικῶν φαινομένων, ὁ τεχνολογὸς εἰκόναι, ὅταν ὁ μουσικὸς ἀκούῃ μουσικὰς συνθέσεις, ἢ δύναμις τῆς προσοχῆς των εἶνε μεγαλειτέρα παρὰ εἰς τοὺς ἀδαεῖς· ἀλλ' ἡ πραγματικὴ προσοχὴ δυνατὸν νὰ εἶνε μεγαλειτέρα εἰς τοὺς τελευταίους. Εὐνόητον εἶνε, οτι ὁ εἰδικὸς ἐνδιαφέρεται περισσότερον δι' ἐκεῖνο, ὅπερ ἀποτελεῖ ἰδιαιτάτα τὴν εἰδικότητά του, διὰ τοῦτο δὲ συμβαίνει νὰ παραβλέπη τὰ ἄλλα, τὰ ἐπίσης σπουδαία διὰ τὸν ποινικολόγον. Συνέβη ποτε νεαρός τις ἰατρός νὰ παραστῆ μάρτυς ἐνός φόνου. Εἶχεν ἴδῃ εἰς ἕν καπηλειὸν τὸν δράστην νὰ κρατῆ ἐπὶ τινα χρόνον ἀπειλητικῶς ἐν βαρῷ πῆλινον σκευὸς ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἄλλου. Ἐνδεχόμενον νὰ συμβῆ κάταγμα τοῦ βρεγματικοῦ ὁστοῦ, ἐσκέχθη ὁ ἰατρός, και ἐνθ' παρίστανε εἰς τὴν φαντασίαν του τὰς συνεπείας τοιοῦτου τραύματος, ὑπὸ χειρουργικὴν ἐποψίν, τὸ κτύπημα εἶχε πέσῃ και δὲν εἶδε τίποτε, ἂν ὁ τραυματισθεὶς τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἔσυρε μάχαιραν κλ.»

Τὸ ἀτομικὸν συμφέρον παύζει ἐπομένως σπουδαῖον μέρος κατὰ τὴν παρατήρησιν. Ὅδηγησατε τινὰ πρόσωπα εἰς ἕν δωμάτιον νέον και πρωτοτύπως ἐπιπλωμένον. Ὁ καθεὶς θὰ δείξῃ ἐνδιαφέρον δι' ἕν τμήμα τοῦ δωματίου: Ὁ ξυλουργός διὰ τὰ ἐπιπλα, ὁ ταπετέρης διὰ τὰ παραπετάσματα και τὴν ἐν γένει διακόσμησην, ἢ αἰκοδέσποινα διὰ τὴν εὐμάριαν τοῦ δωμα-

ΕΝ Τῇ ΠΕΝΙΑ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

τίου, ἢ ὑπηρέτρια με δλίγα βλέμματα θὰ ἐξετάσῃ πόσην ἐργασίαν ἀπαιτεῖ ὁ καθαρισμὸς κτλ.

Εάν ἐρωτήσῃτε τὸν ξυλουργόν, ὅπως εἶδε βιβλιοθήκη τις ἐντός; θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ με ἀμφιβολίαν· εάν ἐρωτήσῃτε τὸν ταπετέρην, εάν εἶδε πολυέλαιον, θ' ἀγνοῇ τὸ τοιοῦτον.

Ταῦτα βεβαιοῦσιν ὅσα εἶπεν ὁ Stuart Mill:

«Αἱ γνώσεις, τὰς ὁποίας φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ἐπιστρέφων ὁ κοινὸς ταξειδιώτης, εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τοιαύτης φύσεως, ὥστε ἐπιβεβαιούσι τὰς γνώμας, μεθ' ὧν ἀνεχώρησε. Μόνον δι' ἐκεῖνα, ὅπου ἀνέμενε νὰ ἴδῃ, εἶχεν ἀνοικτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς του.»

Ἦδη εἰς τὴν κλασικὴν ἀρχαιότητα ἐγνωρί-

ζον, οτι ἐκάστη νέα γνώσις συνδέεται πρὸς μίαν ὑπάρχουσαν τοιαύτην παλαιάν. Ἐνδιαφερόμεθα, ὅταν παρατηρῶμεν μόνον δι' ἐκεῖνα, ἅτινα μᾶς εἶνε γνωστά ἢ μᾶς ἀπησχόλησαν ἤδη.

Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅποια σπουδαιότητα ἔχει ἡ ἱκανότης τῆς ἐπισταμένης παρατηρήσεως διὰ τὸν φυσιοδίφην, διὰ τὸν ἐρευνητὴν κτλ. Τὸ δὲ συμπέρασμα μᾶς ποῖον εἶνε:

Ὅτι οἱ πλείστοι ἐξ ἡμῶν βλέπομεν μὲν, δὲν παρατηροῦμεν δὲ και ἀνάγκη, ἂν θέλωμεν νὰ εἶμεθα καλοὶ παρατηρηταί, ν' ἀσκηθῶμεν διὰ νὰ εἶμεθα.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

ΕΥΚΟΙΛΙΟΤΗΣ

Εἰς τὴν ἀπλὴν διάρροϊαν δὲν ὑπάρχει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πυρετός, ἀλλὰ μόνον κενώσεις ἀφθονοὶ ὑδαρεῖς, πρασινοκίτρινοι καὶ ἐνίοτε περιέχουσαι αἷμα. Ἡ θεραπεία εἶνε διάφορος ἀναλόγως, τοῦ εἶδους τῆς αἰτίας, καὶ διὰ τοῦτο καλὸν ν' ἀπευθυνόμεθα εἰς τὸν ἰατρὸν. Ἐν τούτοις εἰς τὴν ἀρχὴν εἰς τὰς πλείους τῶν περιπτώσεων ἐν καθαρτικὸν εἰς μετρίαν δόσιν (ὡς π. χ. ρεσινοδάδον 10 δράμια, ἄλας ἀγγλικὸν 10 δράμια διαλελυμένον εἰς ἥμισυ ποτήριον ὕδατος κλπ.), διαίαιτα 3—4 ἡμέρας (σοῦπα ἐξ ὀρύζης κλπ.), καὶ ὡς ποτὸν ὀρυζόπερον ἢ ὕδωρ περιέχον διαλελυμένην ὀλίγην γύμαν ἢ κριθαρόπερον ἀρκουσι πρὸς ἐξάλειψιν αὐτῆς. Ὄταν ἡ διάρροϊα ἐξακολουθῇ πλέον τῶν 3—4 ἑβδομάδων, ἔχει τάσιν νὰ γείνη χρονία καὶ τότε ἀπαιτεῖ τακτικὴν ἰατρικὴν θεραπείαν.

ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΣ

Αὕτη δὲν εἶνε κυρίως ἀσθένεια, ἀλλ' ἐπιμέλεια διαταράσσει τὴν ὑγιάν. Ἄν συνοδεύῃ ἄλλας ἀσθενείας τοῦ ἥπατος, συμφορήσεις τοῦ ἐγκεφάλου κλπ. χρειάζονται δραστήρια ἰατρικά, τὰ ὅποια πρέπει νὰ δίδῃ μόνον ὁ ἰατρός. Ἄν ὅμως εἶνε φυσικὴ, τότε τὰ δραστήρια καθαρτικὰ, ὅχι μόνον δὲν ὠφελοῦν, ἀλλὰ βλάπτουν καὶ αἰχάνουν μᾶλλον τὴν δυσκοιλίωσιν. Τότε οἱ ἐξ αὐτῆς πάσχοντες ὀφείλουσι ν' ἀκολουθοῦν ὠρισμένην διαίταν εἰς τὴν τροφήν των, προτιμώντες τὰς φυτικὰς τροφὰς ἀπὸ τὰς ζωϊκὰς. Τὸ γάλα εἰς πολλοὺς χρησιμεύει ὡς ἐλαφρὸν εὐκοίλιον. Ἄς τρώγουσι καρποὺς καὶ πρὸ πάντων δαμάσκηνα, προτιμώτερος δὲ ἄρτος δι' αὐτοὺς εἶνε ὁ κατασκευαζόμενος μετ' 3 μέρη ἀλεύρου καὶ 1 πιτύρον. Ὁ ζύθος εἶνε ἀξιόλογον ποτὸν διὰ τοὺς δυσκοίλιους. Ἀξιόλογον θεραπευτικὸν μέσον εἶνε ἡ ἐπὶ τῆς κοιλίας ἐπιθεσις πανίου βρεγμένου εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, τὸ ὅποιον διὰ τεμαχίου καουτσούκ χωρίζεται ἀπὸ τὰ ἐνδύματα. Τὸ πανίον τοῦτο δυνατὸν νὰ μείνῃ πολλὰς ὥρας ἐπὶ τῆς κοιλίας. Τὰ κλύσματα διὰ ψυχροῦ ὕδατος εἶνε ἀποτελεσματικά, ἀλλὰ τὸ ἀριστὸν πάντων μέσων εἶνε ὁ κανονισμὸς τῆς ὥρας τῆς ἀποπατήσεως. Ὁ πάσχων ἂν ἔχη τὴν συνήθειαν νὰ λαμβάνῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καθαρτικὸν τι, τὸν συμβουλευόμεν νὰ περιορίζεται τοῦλάχιστον εἰς ὀλίγον ραβέντιον ἢ μαργέλιαν (ἐν κοχλιάριον τοῦ καφέ ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὕδατος), πρὸς δὲ ν' ἀποφεύγῃ τὴν ἀλόην, ὅταν ἔχη αἰμορροΐδας.

Ὁ ἰατρός σας

ΜΟΥΣΑΚΑ

Κοπανίζεις ἀρετὸν κρέας φαχνὸν βόειον χωρὶς νεῦρα, βάζεις εἰς μίαν κατασρόλαν βούτυρον, καὶ τὴν θέτεις εἰς τὴν πυρὰν ἀφοῦ ζεσταθῇ, θέτεις ἐντὸς τὸ κρομμύδιον καὶ ὅταν ἀρχίξῃ νὰ ξανθίζῃ, ρίπτεις τὸν κιμῶν, ἀνακατώνεις καλὰ

νὰ μὴ σβολιάσῃ καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πάντοτε ἀνακατώνεις, χύνεις μέσα ὀλίγην ντομάτα περασμένην ἀπὸ ψιλὸν τρυπητὸ καὶ ὀλίγον ζωμόν, ἀλατοπιπερώνεις, τραβᾷς ἔξω καὶ προσθέτεις μαϊδανὸν ψιλοκομμένον, 3 αὐγά, ὀλίγον μοσχόκάρνον, 3 γαρούφαλλα κοπανισμένα, καὶ ὀλίγον τριμμένο ψωμί. Κόπτεις προητέρω μελιτζάνες, ἢ κολοκυνθάκια ἢ πατάνας φέτες ἂν μὲν εἶνε μελιτζάνες ἢ κολοκυνθάκια, τὰ ἀλατίζεις μισὴν ὥραν πρὶν τὰ τηγανίσῃς. τὰ πλένεις λοιπὸν, τὰ στύπτεις διὰ νὰ φύγῃ τὸ ὑγρὸν, τὰ ἀλευρώνεις καὶ τὰ τηγανίζεις. Ἀλοιφεῖς μετ' βούτυρον ἓνα ταψίον, τὸ περνᾷς εἰς ψωμί τριμμένο καὶ ἀραδιάζεις μελιτζάνες, ἐπάνω ἀπλώνεις κιμά, κατόπι ρίπτεις ὀλίγον τυρὸν τριμμένον, ἀπλώνεις μελιτζάνες καὶ πάλιν τυρὸν καὶ κιμῶν, καὶ ἐπὶ τέλους βρέχεις μετ' βούτυρον καὶ βάζεις εἰς φούρνον μετρίον. Ὄταν δὲ ψηθῇ, σπάξεις 4—5 αὐγά, τὰ κτυπᾷς καὶ τὰ χύνεις ἐπάνω εἰς τὸν μουσακᾶν. θέτεις πάλιν τὸ ταψὶ εἰς τὸν φούρνον νὰ ψηθῇ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ τραβᾷς ἔξω νὰ κρυώσῃ. Ὄλιγον κατόπι τὸν κόπτεις εἰς τεμάχια κανονικά, σερβίρεις εἰς τὰ πινακία, ἀφοῦ χύσης ἓνα γύρο σάλτσαν ντομάτα.

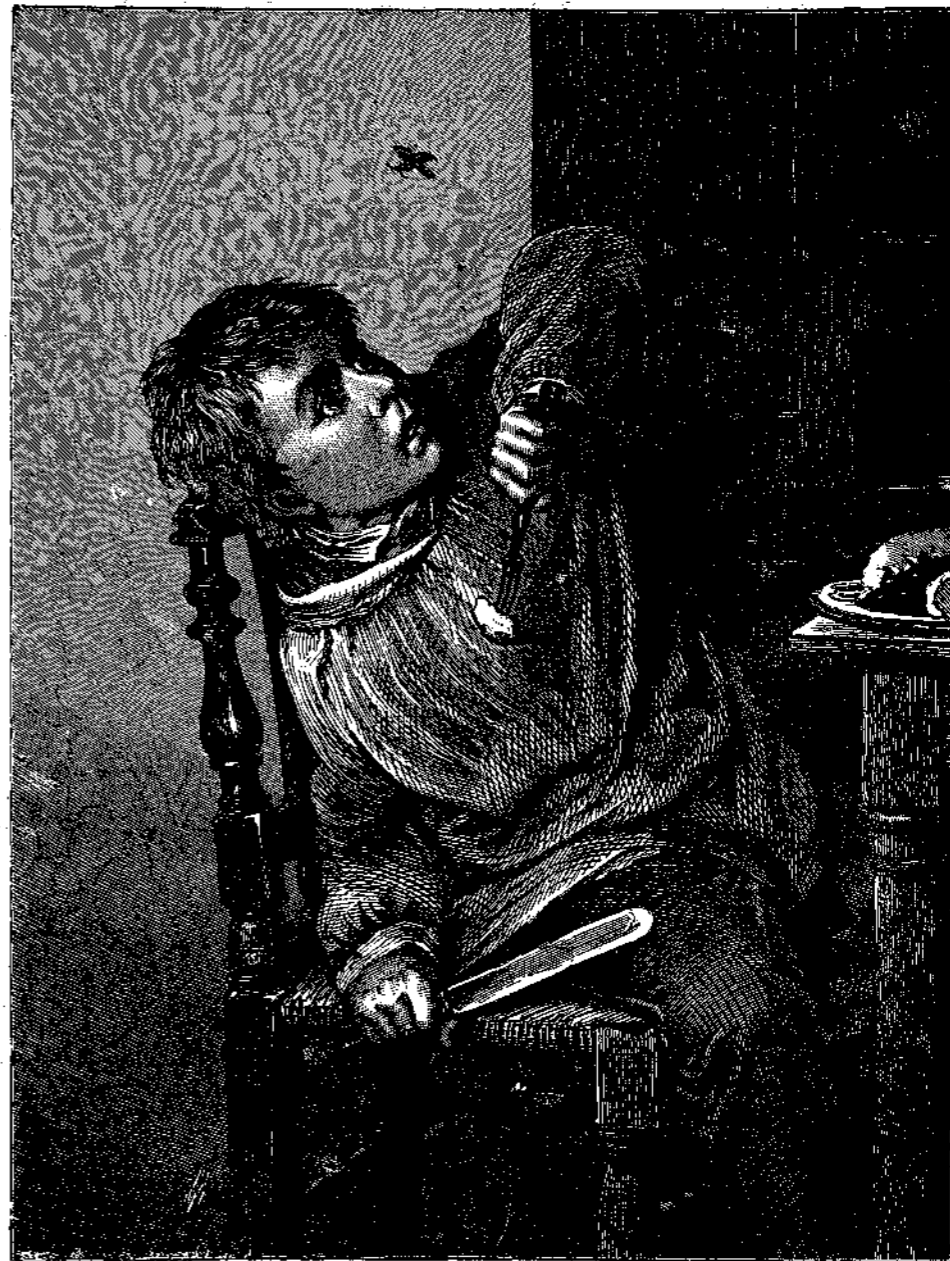
ΠΡΟΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΝ ΤΗΣ ΑΨΥΠΝΙΑΣ

Εἰς τὸ εἰκόστον πρῶτον Συνέδριον τῆς ἰατρικῆς, τὸ συγκροτηθὲν εἰς τὸ Βισβιάδεν, ἐγένετο ὡραία συζήτησις περὶ τῶν μέσων τῆς θεραπείας τῆς ἀϋπνίας, καθ' ἣν ἐπισταμένως ὠμίλησαν δέκα ἑξ ῥήτορες.

Μέχρι τοῦδε οἱ ἰατροὶ ἐπρότειναν εἰς τοὺς πάσχοντας ἀπὸ διαρκῆ ἀϋπνίαν νὰ ἐπαναλαμβάνουν πολλάκις τοὺς ἰδίους ἀριθμούς, ὃ δὲ ἰατρὸς Ρέκλαμ ἐφρόνει, ὅτι ἀμέσως κοιμᾶται τις, ἀριθμῶν μετ' τὴν νοῦν τοῦ ἓνα, δύο, ἓνα, δύο, ἀλλ' οὕτως ὥστε κατὰ τὴν ἀναπνοὴν τὸ ἓνα νὰ συμπύπῃ μετ' τὴν ἐκπνοὴν καὶ τὸ δύο μετ' τὴν εισπνοὴν. Ἐπίσης ἄλλοι συνίστων εἰς τοὺς ἀσθενεῖς νὰ παρατηροῦν ἐταστικῶς ἓνα ὠρισμένον μέρος τοῦ σώματός των, διαρκῶς, ὡς λ. χ. τὸν πόδα των, ἄλλοι δὲ πάλιν συνεβούλευσαν κοιτώντας μετ' κυανῶν χρωματισμὸν καὶ ἄλλα.

Κατὰ τὸ συνέδριον τοῦ Βισβιάδεν, οἱ δέκα ἑξ ῥήτορες συνέστησαν ἄλλα φάρμακα κατὰ τῆς ἀϋπνίας, καθὼς τὸ ἑξ ἐλαίων ἐλαιον, ἐνδεικνυόμενον πρὸ πάντων διὰ τοὺς δυσπεπτικούς, τοὺς ἀτμοὺς τοῦ Μεντόλ, τὸ οἰνόπνευμα, τὴν χρῆσιν μίγματος θαζελλίνης καὶ παραφίνης πρὸς ἐρμητικὴν φράξιν τοῦ ἀκουστικοῦ πόρου, ἔτι δὲ καὶ τὴν στρεπτοκοκικὴν δαμαλλίδα.

Ἐν τούτοις παρετηρήθη, ὅτι οἱ ῥήτορες ἐλησμόνησαν τὸ δραστηκώτερον φάρμακον κατὰ τῆς ἀϋπνίας καὶ τοῦτο ὑπῆρξεν ἡ παρατεταμένη εὐγλωττία των, ἣτις ἔκαμε πολλὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου νὰ νυστάζουσι καὶ ἄλλους νὰ κοιμηθοῦν.

Ο ΕΓΩΪΣΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΔΕΙΛΟΣ

Ὁ Μανώλης εἶνε παληκᾶρι, γενναῖος, φωνακλᾶς, ἐγωϊστῆς, θορυβοποιὸς εἰς τὸ ἐπαρκὸν καὶ τὸ ὀχληρότερον πάντων πολὺ ἀπαιτητικὸς, θέλει δὲ νὰ διατάσῃ διαρκῶς καὶ ποτὲ νὰ μὴ τοῦ λείπει τίποτε.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡ μαμμά του, αἱ ἀδελφαὶ του, ἡ ὑπηρετρία κλ. τοῦ παρέχουν ἀμέσως ὅ,τι θέλει καὶ τὸν ἀφίνουν μόνον, διὰ ν' ἀποφεύγουν τὰς φωνὰς καὶ τὰς αἰωνίους ἀπαιτήσεις του. Ξυπνᾷ δὲ ἀργὰ καὶ πίνει καφέ πρὶν πλυθῆ. Ὄταν δὲν ἔχη δὲ τί νὰ κόμῃ, φωνάζει.

— Μαμμά, Μαμμά, θέλω καφέ μετ' γάλα.

— Τώρα ἦπες, παιδί μου, τὸ ἔλασσε.

— Ὅχι, θέλω καὶ ἄλλο καὶ βούτυρο καὶ γλύκεμα.

Τῷ κομίζονται ὑπὸ τῆς ὑπηρετρίας καὶ τὸν ἀφίνουν μόνον, ἔτε δύο μυταὶ καὶ σφήκες τὸν πλησιάζουσιν ὡς συνήθως, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἀπειλιτικῶς.

Ἀποδιώκει τὴν μίαν, τῷ ἐπιτίθεται ἡ ἄλλη.

— Βρέ, θὰ φύγετε; θὰ σᾶς σκοτώσω.

Οὐδεμίαν ἀπάντησις.

— Θὰ με ἐφορτωθῆτε; νὰ, θὰ σᾶς τρυπήσω μετ' τὸ μαχαίρι παλημόνιγες.

Τὰ ζωφία γίνονται ἀπειλητικώτερα καὶ ἡ σφήκα τὸν κεντᾷ εἰς τὸ οὖς.

Ὁ Μανώλης κλαίει, θυμῶναι, κλαίει, φωνάζει καὶ ἡ ὑπηρετρία μακρόθεν γελᾷ.

— Μπα σὲ καλὸ τους, θὰ με φᾶνε, τὴ νὰ κάνω. Μαμμά, ἔλα θγάλε τῆς μυίγες.

Οὐδεὶς προσέρχεται καὶ τὰ ζωφία τὸν τσιμποῦν δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Τέλος φοβεῖται, ἀποφασίζει νὰ σηκωθῇ καὶ ἀπεμακρύνεται, ἠττηθεὶς κατὰ κράτος, φωνάζων:—Μαμμά, οἱ μυίγες δὲν μ' ἀφίνουν νὰ φάγω.

Καὶ τέλος τὰ φοβερά ζωφία κατορθώνουν νὰ τὸν ἐκτοπίσουν καὶ ἐπιτίθενται κατὰ τοῦ φαγητοῦ του.

ΤΕΛΟΣ έφθασε παρά την μικράν έπαυλιν, ήτις έκειτο εις τὸ μέσον τοῦ κτήματος. Εἰς τὴν αὐτὴν γέρον τὴν ήτο εξήκλωμένος ἐπὶ μικροῦ ἀνακλίντροῦ, θαλπούμενος ὑπὸ τὰς γλυκειὰς χλιαρὰς τοῦ ἡλίου ἀκτίνας... Ἦτο ὁ κύριος Φοριδης. Παρ' αὐτῷ εὐειδῆς ξανθὴ νεανίς ἀπεσπράγγιζεν ἐπιστολήν. Ἦτο ἡ θυγάτηρ τοῦ Χριστίνα.

Αἴφνης κραυγὴ καταθλιπτικὴ ἐξήλθε τῶν χειρῶν τῆς.

Ἀνήσυχος ὁ γέρον τὴν παρετήρησε καὶ πρὶν ἐκείνη προφθάσῃ νὰ συνελθῇ, ἐκείνος ἤρπασε τὴν ἐπιστολήν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς καὶ τὸ βλέμμα τοῦ προσέσταν ἐπὶ τῶν γραμμῶν, ἄς ἐκείνη ἀνεγίνωσκεν, τὸν ἔκασταν νὰ ὠχρίσῃ ὡς νεκρός.

— Ὁ Θεέ μου! ἀνερώνησεν. Δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς. Ἡ ἀπόφασίς ἐξεδόθη. Ἐχασα τὸ κτήμα μου! Εἶμαι κατεστραμμένος!

Ὁ χάρτης διωλίσθησεν τῶν χειρῶν του, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀπεγνωσμένου ἠτένισαν πρὸς τὸν οὐρανόν.

Εἰς τοιαύτην ταραχὴν τοὺς εὗρεν Φίλιππος. Συγχεχυμένοι καὶ τεταραγμένοι δὲν ἤκουσαν τὰ δῆματά του, ἀιφνηδῶς δὲ ἰδόντες αὐτὸν ἐμπροσθέν των ἐταράχθησαν ἀκόμη περισσότερο.

— Ὁ κύριε Τερζή! εἶπεν ὁ γέρον ἐν σπαραγμαῷ. Δὲν θὰ σὰς εἶπω τίποτε, τίποτε ἀπολύτως!

«Μόλις τὴν στιγμήν αὐτὴν εἶδομεν τὴν καταστροφὴν μας. Θὰ συγχωρήσατε συνεπῶς τὴν σύγχυσίν μας αὐτὴν. Δὲν δυνάμεθα νὰ σὰς ὑποδεχθῶμεν ὡς ἐπρεπεν' ἀλλὰ ἡ εἰδήσις αὐτὴ μὰς ἔχει συντριφῆν.»

«Πιστεῦσατέ με, ὅτι εἶμαι δυστυχῆς, πολὺ δυστυχῆς σήμερον.

Ἐκρυψε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν του, συντριβείς ὑπὸ τὸ βάρος τῆς δυστυχίας του. Ἡ Χριστίνα κάτωχρος, ἴστατο ἀκίνητος ὡς τὸ ἀγαλμα τῆς ὀδύνης, περικαλλῆς ἐν τῇ ὠχρότητι τῆς ἐκείνης, γοητεύουσα, παρασύρουσα.

Ὁ Φίλιππος ἐκράτει διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ μαστίγιόν του καὶ τὸν κλῆρον του, διὰ δὲ τῆς ἄλλης ἐθώπευεν ἐντὸς τοῦ θηλακίου του τὸ ἐν αὐτῷ εὐρισκόμενον πιστοποιητικὸν τῆς νέας του ἰδιοκτησίας.

Παρετήρησεν ἀφ' ἑνὸς τὸν γέροντα, ἀφ' ἑτέρου τὴν νεάνίδα, θέλων νὰ δώσῃ ἐν πέρας εἰς τὴν θλιβεράν αὐτὴν σκητὴν, μὴ τολμῶν δὲ καὶ νὰ ὀμιλήσῃ.

— Καθίστατε, κύριε, εἶπεν ὁ γέρον, συνερχόμενος ἐκ τοῦ ὀδυνηροῦ πλήγματος. Δὲν ἤμπορῶ παρὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω, διότι ἤλθατε κατὰ τὴν πρόσκλησίν μου. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἤδη δὲν δύναμαι πλέον τίποτε νὰ σὰς ζητήσω, ἀφοῦ τὸ πᾶν ἔχει τελεσθῆν. Ἦθελον νὰ σὰς ἐξήτουν κατὶ, ἀλλ' ἤδη τὸ θεοῶν περιττὸν ἐντελῶς. Δὲν παρακονοῦμαι θεβαίως ἐναντίον σας' ἀπὸ τινος διαρκεῖς συμφοραὶ με πλήττουν, ἀλλ' ἔμαθα νὰ τὰς ὑπομένω γενναίως. Πικρὰ τοιαύτη μάθησις, ἀλλ' ἡ ἀνάγκη εἶναι ἀνάγκη!

«Ἐρχόμενος ἐδῶ, δὲν θὰ εἶχατε ἴσως μάθῃ, τὴν εἰδήσιν αὐτὴν;

— Ἀριστῶς πως, ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ, ὁ Φίλιππος,

μεμφομένοις ἐαυτὸν, καὶ σκεπτόμενος ποίαν ἐντύπωσιν θὰ ἐπροξέγει ἐρχόμενος ἐν τοιαύτῃ κρίσειμῃ στιγμή.

— Ἦσαν βέβαιος, ἀπήντησεν ὁ γέρον. Σὰς πιστεύω πάντοτε ἀνδρα γενναίων φρονημάτων. Ἔστω καὶ ἐάν ἡ περίστασις αὐτὴ μὰς φέρει ἀντιμετώπους' ἔστω καὶ ἐάν ἀρκετὸν διάστημα ἐπολεμήσαμεν κατ' ἀλλήλων. Τώρα αἱ δίκαι ἐξέλπειν. Εἴσθε ὁ νικητής.

«Ἄς μείνωμεν καλοὶ φίλοι. Σὰς παρακαλῶ δὲ νὰ με συγχωρήσατε, ἐάν παρτέινα τὴν διαδικασίαν αὐτὴν. Ἡλπίσα πάντοτε εἰς μίαν ἀόριστον βοήθειαν.» Ἀλλως τε δύνασθε σεῖς αὐτὸς νὰ ἐνοήσατε, ὅτι ὤφειλα νὰ παλαίσω ὅσον ἠδυνάμην.

— Ἐχετε δίκαιον, ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος, γοητευθεὶς ἐκ τῆς εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς τοῦ γέροντος.

— Σὰς παρακαλῶ μόνον, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Φοριδης, νὰ μου ἐπιτρέψετε νὰ διαμείνω ἐνταῦθα δύο εἰσέτι μῆνας, ἕως ὅτου σκεφθῶ καὶ κατατάξω τὰς προσόδους μου καὶ σκεφθῶ προσέτι μίαν δυνατὴν τροποποίησιν διὰ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βίου μου.

— Ἐχει καλῶς. Ἄφινω εἰσέτι δύο μῆνας εἰς τὴν διάθεσίν σας. Πιστεῖω δὲ κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ νὰ σκεφθῆτε ἀρκετὰ ἡρέμως. Συνάμα δέχομαι νὰ ἀφήσωμεν κατὰ μέρος καὶ δυσαρέσκειαν, νὰ εἶμεθα εἰλοὶ, συγχωρήσατέ με δὲ καὶ σεῖς, ἐάν σὰς ἐλίπησα.

Ἐνωσαίτε θεβαίως, ὅτι ὁ καθείς εἰς τὴν θέσιν μου θὰ ἔπραττε τὸ αὐτὸ.

— Θεβαίως, εἶπεν ὁ γέρον' καὶ ἤδη ἄς ἀφήσωμεν τὴν ὀμιλίαν αὐτὴν, σὰς παρακαλῶ. Εἶναι μεσημβρία, θὰ εὐραστῆθητε θεβαίως νὰ τιμῆσατε τὸ γεῦμα μας.

Ὁ Φίλιππος μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ πρόσφορον τινὰ δικαιολογίαν, ἵνα ἀρνήσῃ, ἐδέχθη.

Τὸ γεῦμα ἦτο λιτόν, καὶ ὁμῶς πόσον ὀρεκτικὸν τῷ ἐφάνη!

Διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας, ὁ χλιαρὸς ἡλιος τοῦ Μαρτίου εἰσῆρχετο γλυκὺς γλυκύτατος ἐν τῇ θερμότητι του αὐτῇ, ἐξώθεν δὲ ἤκούοντο οἱ τρετισμοὶ τῶν φλυάρων πευκῶν, ἐνῶ ὁ δροσερὸς ἀήρ ἔφερε τὴν εὐωδίαν τῆς ἀναγεννήσεως τῆς γῆς.

Ὁ γέρον συνωμίλει ἀτάραχος περὶ διαφορῶν, κρύπτων ὑπὸ τὸ ἥρεμον μειδιᾶμά του τὴν ζοφερὰν ἀπελπισίαν τῆς ψυχῆς του, ὁ δὲ Φίλιππος ἀπατώμενος ἐκ τῆς ἡρεμίας αὐτῆς, τὸν ἐθαύμαζεν καὶ ἐγένετο ὀμιλητικώτατος. Ἡ Χριστίνα ὁμῶς ἦτο στωικὴ καὶ μόνον. Ἐφαίνετο στενωχωρημένη, ὠμίλει ὀλίγον, εὐκόλον δὲ ἦτο νὰ μαντεύσῃ τίς, ὅτι ἔπασχεν πολὺ.

Ὁ Φίλιππος τὸ παρετήρησε, καὶ ἡ κατῆφιὰ τῆς αὐτῆς τῷ ἀπέσπασε τὴν συμπάθειαν.

Προσεπάθησε νὰ ἐφελευσῇ τὴν προσοχὴν τῆς ἐπὶ διαφόρων σημείω, ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον εἶδεν, ὅτι ἡ νεαρὰ κόρη τὸν ἤκουεν περισσότερο καὶ προσεκτικῶς.

Ἀντελήφθη περιχαρῆς, ὅτι τῷ ἐμνηδεῖα καὶ ὅτι ὅταν ἠγέρθη νὰ φύγῃ, καταφανῆ σημεῖα θλίψεως ἐφάνησαν ἐπὶ τοῦ θελκτικοῦ προσώπου τῆς.

— Φεύγετε τόσο ἐνωρίς; ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Φίλιππος ἠσθάνετο, ὅτι ἀφίνει μετὰ θλίψεως τὸ μέρος ἐκεῖνο! Παραδόξως εἶχε διέλθῃ

εὐχαρίστους ὥρας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τὸν κατέπληττε, οὕτως ὥστε εὐρέθη εἰς δύσκολον θέσιν.

Ἡ θέσις τοῦ αὐτῆ καθ' ἑαυτὴν δὲν ἦτο διόλου δύσκολος, ἀλλ' ὁ Φίλιππος ἐν τούτοις εὐρέθη εἰς ἀμυχονίαν.

Ὡς ἐάν δὲ ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ ἐξαγάγῃ αὐτὸν τῆς ἀμυχονίας τοῦ ἐκείνης, ὁ ἡλιος ἤρχισεν νὰ κρύπτεται ὀπισθεν μελαγῶν νεφῶν, ἄτινα ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ περισσότερο ἐπέκταζον τὸν ὀρίζοντα.

Ὁ Φίλιππος προσεποιεῖτο προφανῆ τινα ἀνησυχίαν, θλέπων τὰ σύννεφα ἐκεῖνα, ἡ δὲ Χριστίνα ἐφ' ὅσον τὰ ἐβλεπε μελανώτερα καὶ περισσότερο, διεκρίνετο ἄκτις χαρᾶς εἰς τὴν ὠχρὰν μορφήν τῆς.

Ὁ ἀήρ ἤρξατο νὰ ἐνδυναμοῦται, ὁ ἀνεμος ἐπνευσεν, οἱ κλάδοι συνεκρούοντο, τὰ πτηνὰ ἤρξαντο σπεύδοντα εἰς τὰς φωλαῖς των, ἡ δὲ Χριστίνα ἠναγκάσθη νὰ κλείσῃ τοὺς ὕαλοπίνακας.

Μία μαύρη σκιά εἶχε προσπέσῃ γύρω, καθίστασα ὅλοεν σκοτεινότερον τὸν οὐρανόν.

— Θὰ ἔχωμεν καταιγίδα, εἶπεν ὁ γέρον Φοριδης. Καθίστατε, κύριε Τερζή! πιστεύω νὰ ἐκσπάσῃ ταχέως. Ἡ ὁδὸς εἶναι μακρὰ, θὰ ὑποφέρατε.

Ὁ Φίλιππος ἐκάθησεν.

Πράγματι μετὰ τινα ὥραν βροχὴ ῥαγδαία ἤρχισεν νὰ πίπτῃ. Ἀστρακαὶ ἐκθαμβωτικαὶ διέσχισον τὸν οὐρανόν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου μέχρι τοῦ ἄλλου, τρομερὰ δὲ ἐρονταῖ ἤκούοντο. Ἡ καταιγὶς εἶχεν ἀρχίσῃ.

Ὁ ἀήρ λυσσώδως ἐσούριζε διὰ μέσου τῶν κλάδων' παραθυροφύλλον δὲ τι μείναν ἀνοικτῶν εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, προσέβατε κάποιον ἰδιόρρυθμον θέλητρον μετὰ τὸν ἐκάστοτε κτύπον του, εἰς τὸ σύνολον τῆς ἀπολαύσεως μιᾶς καταιγίδος.

Ὅταν ἡ καταιγὶς αὐτὴ λυσσᾷ ἐξώθεν μιᾶς αἰθούσης εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνθρώπος τίς αἰσθάνεται ἐαυτὸν εὐρίσκόμενον διὰ πρώτην φορὰν εἰς ὠραίαν καὶ λαμπρὰ ἰδιοκτησίαν του' πλησίον ζωογόνου θερμῆς πυρᾶς καὶ δὴ αἰσθανόμενος γλυκεῖς διὰ πρώτην φορὰν παλμούς τῆς καρδίας τοῦ προσεγγιζούσης ταχέως καὶ ἀσφαλῶς τὴν φλογερωτέραν πυρᾶν, ἤτις καλεῖται... ἔρωσ!

Ἡγάπα λοιπὸν ὁ Φίλιππος;

Οὔτε καὶ αὐτὸς δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἀποφανθῇ. Ἠσθάνετο μόνον ὅτι ἦτο εὐτυχῆς, πολὺ εὐτυχῆς τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Πράγματι δὲ ἡ Χριστίνα ἐφαίνετο λησμονήσασα τῆς δυστυχίας τὸ πλήγμα. Δὲν ἐφαίνετο ἀναλογιζομένη τὰς συνεπειὰς τῆς καταστροφῆς αὐτῆς, ἤτις θὰ τῇ ὑστέρει τὸν γλυκὺν καὶ ἀναπαυτικὸν βίον, τὸν ὁποῖον μέχρι τοῦδε διήγε.

Τὸν ἐβλεπε μετὰ τοὺς μεγάλους γαλανοὺς ὀφθαλμούς τῆς, ἐγέλα ὅταν τῆς ἐδιηγείτο ἀστεῖα τινὰ ἀνένδοτα τοῦ βίου του, καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ εἶχε γνωρίσῃ αὐτὸν πρὸ ἐτῶν ὀλοκλήρων.

Ἐν τούτοις ἡ καταιγὶς ἀντι νὰ κατευνοσθῇ ἐνδυναμοῦτο ὅλοεν περισσότερο. Ἡ βροχὴ δὲν ἔπαυε παρὰ διὰ νὰ ἀρχίσῃ παράταραγδαιοτέρα, τὰ μαῦρα νεφῆ δὲ ἔλοεν καὶ ἐπεσωρεύοντο.

Ἦτο ἀπὸ τὰς δυνατὰς ἐκείνας καταιγίδας, αἰτινεῖς ἐκπῶσι κατὰ τὴν ἀνοίξιν σφοδρότεροι καὶ αὐτῶν τῶν ἐν μέσῳ χειμῶν.

Ἡ ἐσπέρα εἶχεν ἐπέλθῃ τέλος Καὶ ἡ Χριστίνα τῆς ἤρξε ταχέως. Ὁ δὲ Φίλιππος ταχύτεραν ἀκόμη. Ἐν τούτοις ἐδυσανασχέτει.

Μὲ τοιοῦτον ἐλεινὸν καιρὸν δὲν ἠδύνατο θεβαίως νὰ ἀπέλθῃ.

Ἡ πόλις ἦτο μακρὰν κάπως' ὤφειλε νὰ διατρέξῃ μετὰ τὸ ἀμάξιον διὰ μέσου ἐξοχῆς μιᾶς ὥρας ἀπόστασιν. Καὶ με τοιοῦτον καιρὸν! Ἀλλὰ τότε ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ φιλοξενίαν. Τὸ ἐν τοῦ ἐφαίνετο κακίον, τὸ ἄλλο δὲ χειρότερον.

Ἄλλ' ὁ γέρον μαγεύων τοὺς ἐνδοιασμούς του τὸν διέκοψε τῶν σκέψεων του.

— Κύριε Τερζή, εἶχατε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τιμῆσατε τὸ γεῦμα μας;

Ὅα ἔχετε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ κοιμηθῆτε τὴν ἐσπέραν αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν σας.

Ἡ φωνὴ του ἔτρεμεν ἑλαφρῶς, ἀλλ' ὁ υπερήφανος χαρακτήρ του διέκοπε τὴν συγκίνησιν.

Οὕτω πως μετὰ γλυκεῖαν ἥρεμον ἐσπερίδα ὁ Φίλιππος ἀπεσῆρθη εἰς τὸν κωκυθῶν, τὸν ἐπῶεν τοῦ ἐτοίμασεν ἡ Χριστίνα, βοηθημένη ὑπὸ τῆς ὑπηρετίας τῆς.

Διὰ πρώτην φορὰν ἐνεθυμῆτο νὰ κατακλίνηται τὸσον εὐτυχῆς. Στρέφων δὲ τὸ βλέμμα περὶ αὐτὸν καὶ θλέπων παντοῦ τὰ ἴχνη τῆς διελεύσεως φιλοκάλου γυναικείας χειρὸς, τὸ δωματίον ἀπλοῦν, ἀποπνεύον ὁμῶς τὴν μέριμναν καὶ τὴν ἠδύτητα τῆς προφερότης γυναικείας καρδίας, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ψιθυρῆσῃ. —

Εἰς δὲ αὐτὰ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἤγγισεν ἡ χεὶρ' τῆς. Ἐκοιμήθη ὄνειροπολῶν γλυκεῖαν τινὰ ξαθὴν μορ-

Τὸν προσέβλεψε τεταραγμένη, μὴ τολμῶσα νὰ ἐγείρῃ τὰ βλέμματα ἀπ' αὐτοῦ.

φήν κούτουσαν προς αυτόν και έγγίζοντα με τα πυρέσσοντα χείλη του τα ρόδινα χείλη έλαίνης.

Την πρώτην εξύπνησε μηδειών. Νέα ζωή και άγνωστον περιβάλλον ηνοιόγεται πρό αυτού. Η γέρθη, έσπευσε παρά το παράθυρον και το ηνοιξεν.

Οϊον θάυμα!

Ουδαμού ίχνη της γθεσινής αγριότητος.

Ήτο μία ώραία, μία εξαίσια έαρινή πρωία.

Μακρόθεν οικισθεν των έρειών ο εόδιος ούρανός έμα τύρει την ανατολήν του ήλιου.

Ούτε έν μικρόν νερόδιον είς τον όρίζοντα, όστις γαλαγός εδέχετο την ροδίνην ανταύγίαν της χρυσής αύγής.

Ο Φίλιππος ανέπνεεν ηδονικώς την πρωϊνήν αύραν, εθαύμαζε το ώραϊον θέαμα, μαθ' ένδυθεϊς τα χείως, κατήλθεν ένά κάμη πρωϊόνον τινά περίπατον, μη δυνάμενος γά άντιστή είς το ώραϊον θέαμα.

Κατερχόμενος δέν συγγήνησε ούδένα, μόλιον ότι δέ η εξώθυρα ήτο ανοικτή, οι οικουγτες κοιμώμενοι ίσως είσέτι είτε άποσυρμένοι της κυρίας εισόδου.

Ο Φίλιππος διεήλθε βραδέϊ τῷ θήματι, έλπίζων έν τῷ μεταξύ να συναντήση την Χριστίαν. Δέν έβάνη όμως αυτή ούδαμού.

Προύχρησε τότε είς τον κήπον και εδάδιζεν υπό τας πυκνάς δένδροστοιχίας, σκεπτόμενος μετά λύπης, ότι μετά τινά ώραν έπρεπε να αναχωρήση.

Πόσον του έφάνετο η διαμονή μαγευτική, ευχάριςτος είς το μέρος εκείνο! Εθαύμαζε το κάθε τι και διά πρώτην φοράν ησθάνθη το θέληγτρον και το ιδανικώς βαθύ συναίσθημα της τελειότητος της φύσεως.

Και έλεγε: Περίεργον! Δέν είχα ποτέ φαντασθή τιαύτην απόλαυσιν. Οπισί ήσυχία! Α! θα έρχομαι τακτικά εδῶ! Αισθάνομαι το κάθε τι ήγύρω μου να όμιλη εαθεία είς την ψυχήν μου!

Και αίφνης έσκέφθη.

—Και όταν έρχομαι; Μόνος θα περιδιαβάω! μόνος θα εξέρχομαι! μόνος θα επιστρέφω! με ποίον θα όμιλώ; Θα είμαι λοιπόν καταβεδδικασμένος να ύποφέρω την σιωπήν αυτήν;

Α, αυτό δέν μου άρέσει!

Είμαι και την στιγμήν αυτήν μόνος, αλλά... περιεργον μου φαίνεται, ότι δέν είμαι μόνος! Νομίζω, ότι κάποιος με περιμένει... κάποιος με σκέπτεται... Είμαι η Χριστίνα, μία τόσοσ συναρπάξουσα συντροφία. Τότε δέν θα είναι πλέον αυτή εδῶ! Τι κρ'μα!

Ηδη σκιερὰ θλίψις συνωφρώσατο το μέτωπόν του. Εστάθη αίφνης, περιέφερε το βλέμμα γύρω, ένόμισεν, ότι ήκουσεν έλαφρά θήματα.

Παρετήρησε δια μέσου των θάμνων και είδε την Χριστίαν άνύποπτον, μη μαντεύουσαν ποσώς την παρουσίαν του, να περιπατή βραδέως είς την παραπλεύρωσ δένδροστοιχίαν.

Η καρδία του έπαλλεν αποτόμως και εκρύδη έπισθεν των σκιερών θάμνων.

Η Χριστίνα εκάθησεν επί τινος έδράνου. Ο άνατείλλας ήλιος δια των ακτίνων του έχρύσωνε την ξανθήν κόμην της, σχηματίζων ούτω χρυσοῦν φωτιστέφανον επί της ώραϊας κεφαλής της.

Εκράτει δέσμην λευκανθέμων, τα όποια έρριψεν πορ' αυτή.

Σκεπτική δέ, διατάξουσα, δειλιώσα δια την απάντησιν, έλαβεν έν διά της μιζς χείρς, ένῶ διά της έτέρας άπέσπα τα λευκά πέταλα.

Τα χείλη της ηνοιόγοντο δια να έρωτήσῃ την

πρωτότυπον ταύτην πυθίαν των άνυσίχων καρδιών. Έρ' όσον δέ άπέσπα τα πέταλλα, τόσοσ η μορφή της ήγωνία, περισσότερον. Αλλ' όποια η απάντησις;

Γλυκεία φαίνεται, διότι τα χείλη της έμειδίασαν, άφηκε έλαφρόν τινά στεναγμόν, θελακτικόν δέ έρόθημα έδαψε τας παρειάς της. Πλήν της ρέμενης της, φωνή τις πιθητή και τρομώδης εκ συγκινήσεως την απέσπασε.

—Τί απήντησιν η μαργαρίτα; ήρώτα ο Φίλιππος έμφανίζόμενος αίφινιδίως έπισθεν των θάμνων, μηδίων όλως εύτυχής, ένῶ είς το βλέμμα του έπεδεβαίουτο η απάντησις του άρελούς άνθους.

Τον προσέβλεψε τεταραγμένη, μη τολμώσα να έγείρη τα βλέμματά της επ' αυτού, και όταν εκείνος συγκεκινημένος έλαβε την χείρα της και την ήρώτησεν διά δευτέρα φοράν, τῷ απήντησε μηδειώσα, ότι με αγαπάτε όσον ούς αγαπῶ!

.....

—Πώς!... πῶς!... Χριστίνα!.. κύριε Τερζή!..

Τί συμβαίνει λοιπόν; εκραύασεν ο γέρον Φορζίζης, προσπαθών να έγερθῃ του άνακλίτρου του, βλέπων εκ της αύλης όπου εκάθητο έρχόμενος τον Φίλιππον και την Χριστίαν άμφοτέρους ένηγκαλισμένους, ένῶ η εύτυχία και η χορά άπετυποῦντο επί της μορφής των.

Ο Φίλιππος έπέσπευδε το θήμα και έρχόμενος πλησίον του εκπλήκτου γέροντος, τῷ είπεν:

—Ίδού! συμβαίνει, ότι έρχόμεθα να ζητήσωμεν την συγκατάθεσιν σας και την εύλογίαν σας, να τελείσωμεν τους γάμους μας.

—Εύλογητές ο Θεός! απήντησεν ο γέρον από καρδίας, ύψώνων έν εκτάσει τας χείρας προς τον ούρανόν, και κλαίων εκ της χαρής, ένῶ η Χρηστίνα έρίπτετο είς την αγκάλην του, δακρύουσα εκ εύτυχίας!

—Τί άνοησία, τόσαι δικαί! συνεπλήρωσεν ο Φίλιππος, γελών. Το κτήμα μένει πάλιν ιδιόν σας!

—Ίδικόν μας, δηλαδή, απήντησεν ο γέρον, άσπαζόμενος τον Φίλιππον.

Α. ΑΛΒΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Α* το βράχο θωροῦσα της θαλάσσης τα παλάτια στο χρώμα της έβλεπα της θεάς μου τα μάτια

Σ' εκείνα τα κόμματα π' άφρίζοντε άκόμα τ' δόλοικον ξάνοιγα του σιήθους της χρώμα

Τ' άγρι ποῦ φέσσαγε η άθρα κ' εκείνη τα μῆρα μου φέγγανε ποῦ γύρω της χίνει

Τα φαράκια ποῦ δέροννε στον άρρό με τρομάρα ως κ' κείνα μου δείχνανε τη δική μου λαχτάρα

Κ* μου ήλθαν στο νοῦ μου τα φαρμάκια ποῦ νίνοι είς τη θάλασσα έπρσα για πάντα να μείνω!!..

Ζάκυνθος

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΗΣ

ΙΧΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΕΠΙ ΚΑΡΠΩΝ ΔΙΑ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Γνωστή τυγχάνει η επίδρασις, την όποιαν άσκει το φῶς το ήλιακόν επί της αναπτύξεως των χρωστικῶν ούσιῶν. Πράγματι τα πτηνά των τροπικῶν χωρῶν φέρουσι πτέρωμα μαγευτικῶς λαμπρόν, έν ῶ τούναντίον τα άνθη των έν ημιφωτιστῶ δωματίῳ διατηρουμένων φυτῶν ούδεμίαν παρουσιάζουσι χροϊάν η λαμπρότητα. Ο κηπουρός, ο θέλων να λάβη λευκοτάτην σαλάταν, φροντίζει να περικαλύψη ταύτην καλῶς, έμποδίζων ούτω της χλωροφύλλης την γένεσιν.

Επί της αὐτῆς αρχῆς στηρίζεται και η θάυμασία μέθοδος, δι' ης δυνάμεθα να γράψωμεν επί καρπού τα αρχικά του ονόματος ήμῶν γράμματα.

Τῆς καλλιτεχνικῆς δέ ταύτης εργασίας την εκτέλεσιν δυνάμεθα να αναθέσωμεν είς τον ήλιον.

Πρός τοῦτο εκλέγομεν καρπούς εκ εκείνων, οίτινες κατά την ώρίμανσιν αὐτῶν αποκτώσιν ώραϊότατα χρώματα, οϊον, μήλα, άπια, ρόδα, κλπ. Επ' αὐτῶν δι' ικανῶς αυξηθέντων, προσκολλῶμεν τεμάχια χάρτου κεκομμένα είς τα αρχικά του ονόματος ήμῶν γράμματα.

Επελθούσης τῆς ώριμάνσεως, ολόκληρος ο καρπός θέλει χρωματισθῇ ζωηρῶς, εκτός των μερῶν των κεκαλυμμένων δια του χάρτου. Δια τοῦτο δέ, εάν μετά την ώρίμανσιν αποκόψαντες τον καρπόν, αποσπάσωμεν τον χάρτην, θέλομεν ιδῆ τα γράμματα ανοικτῶς πράσινα επί έρυθροῦ καρπού κεχαραγμένα.

Δυνάμεθα όμως να εργασθῶμεν και αντιστρόφως' να κόψωμεν δηλ. ανοικτά γράμματα επί φύλλου χάρτου, δια του όποιου να περικαλύψωμεν τον καρπόν ολόκληρον. Τα έλευθερα μόνον μέρη της επιφανείας του καρπού θέλουσι πάλικαι τότε έρυθραυθῆ, και επομένως, αφαιρουμένου του χάρτου, θέλουσιν αναφανῆ επί σμαραγδουπρασίνου καρπού ώραϊα έρυθρά γράμματα.

Δια της άπλουστάτης ταύτης φυσικῆς μεθόδου είναι δυνατόν να χαράξῃ τις επί καρπῶν τα αρχικά π.χ. γράμματα των ονομάτων φίλων του, τους όποιους σκοπευει να προσκαλέση βραδύτερον, προσφέρων δ' αυτοίς ενεπιγράφοις καρπούς, να προξενήση αυτοίς λίαν ευάρεστον εκπληξιν.

ΕΙΣ ΝΕΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Ευχαρίστως συνιστώμεν τοίς αναγνώσταις ήμῶν την ευγενή μορφήν του κ. Σπ. Κρασά, νέου επιστήμονος εξαιρετικῆς μορφώσεως, σπουδασάντος την Ιατρικὴν και είδικῶς άσχοληθέντος κατόπιν είς την δοντοϊατρικὴν, ης έλαβεν έπαξίως το πτυχίον.

Είπε άξιως πράγματι συγχαρητηρίον, ο νεαρός επιστήμων, δι' εθνοσίαιε τας πολυετείς σπουδὰς του είς την Ιατρικὴν, χάσιν της δοντοϊατρικῆς, ης έως όμως αλλαχού μόνον υπό Ιατρῶν εξασκεΐται, στερούμεθα δέ ούτως έν' Ελλάδι δοντοϊατρῶν της μορφώσεως και της άξίας του κ. Σπ. Κρασά.

ΠΟΥ Ο ΕΡΩΣ :

Εν μόνον είδος έρωτος επικρατεϊ, αλλά υπάρχουν πολλά αντίγραφα αυτού.

Ροδεμπροῦν

*

Ερωσ υπάρχει έν παντί πράγματι.

Ναπολέων

*

Ο έρωσ εινε ανάγκη δια την ζωήν του άνδρός, ολόκληρος δέ ιστορία δια την ζωήν μάς γυναικός.

Στάελ

*

Ο αγαπῶν την μητέρα του δέν εινε δυνατόν παρά να εινε καλός.

Μουσέ

*

Δύο πράγματα δέν υπάρχουν, ώραϊαι φυλακαι και άσχημος έρωσ.

Ερωτευμένος

*

Ο έρωσ δια τας γυναίκας είναι τροφή.

Σταϊνχελ

*

Ο έρωσ δέν άστειζεται πάντοτε, εινε σοβαρός.

Καμέλια

ΑΠΟ ΤΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΑ ΒΑΥΓΙΣΜΑΤΑ

Ένα ποδοβολητό, ένας θόρυβος, μία σύγχυσις και μαζί φωνές. Χωμένοι μέσ' στήσ σκηνές και βυθισμένοι στον ύπνο, ευπνήσαμε άμέσως τρομαγμένοι.

— Τι συμβαίνει;

— Απάνω έλοι! στά όπλα σας!

Μ' ένα γερό τίναγμα πετώμαστε έξω, με τα όπλα στα χέρια. Ήταν νύχτα, σκοτεινή, ήρεμη, μελαγχολική. Ο ούρανός σκεπασμένος με μαύρο πέπλο από σύγγεφα, χωρίς θύμας να βρέχη. Το κρύο δριμύ, δυνατό. Ήταν ή εποχή χειμωνιάτικη, εποχή του πρώτου πολέμου.

— Μα τί συμβαίνει επί τέλους; έρωτούμε όλοι με αγωνία.

— Νά, τί συμβαίνει, λέγει ένας άξιωματικός, οι σκοποί μπροστά άκουσαν τα σκυλιά εκεί στο χωριό να γαυγίζουν και μιά ειδοποίησαν. Ποιος έέρει τί μπορεί να συμβαίνει. Μπορεί να είναι έχθρος και νάρχεται να μιά έπιτεθή αυτήν την ώρα. Πρέπει έμεις να λάβουμε τα μέτρα μας. Και χωρίς να προσέση άλλο τίποτε, ο άξιωματικός αυτός, μιάς διατάξεως να προχωρήσουμε. Προχωρώντας σιγά, σιγά μέσ στο σκοτάδι το πυκνό, φθάνουμε σε λίγο κοντά στές προφυλακές. Μπρός απ' αυτές σ' άπόστασι μικρή, ως δέκα λεπτών της ώρας, ήταν ένα χωριό βυθισμένο στην έρημιά και στο σκοτάδι. Τα σκυλιά του χωριού αυτού έγαυγίαν πράγματι, κάτι άγρια, γαυγίσματα, πού διέκοπταν την άγρια και βαθείσ της νύχτας σιγαλιά. Οι σκοποί λοιπόν δεν είχαν άδικο. Ως άνθρωποι πού ήθεραν πολύ καλά τη δουλειά τους, άνθρωποι προνοητικοί, έκριναν καλό να ειδοποιήσουν γι' αυτό άμέσως τέσ προφυλακές μας κι αυτές πάλι το κύριο στρατεύμα, πού ήταν παρέκει κατασκηνωμένο κ' οι άνδρες του αναπαύονταν κουρασμένοι απ' τη μάχη πούχε γίνει την ήμέρα.

Το πράγμα φαινονταν μυστήριο, γιατί έέραμε πολύ καλά ότι ο έχθρος, ο όποιος είχε νικήθη έλεινά στην μάχη εκείνη, είχε φύγει μακριά, γιά να σωθή και δεν ήταν δυνατό ποτέ να έμνε εκεί κοντά. Πάντα όμως έπρεπε νάχουμε το νου μας. Ποιος ήξευρε τί σπορούσε να γίνη... Έπειτα δυνατόν να ήταν και κανένα άτακτο έχθρικό σώμα, πού έρχονταν να μιά έπιτεθή αιφνίδια και περνώντας απ' το χωριό άρχίαν τα σκυλιά να γαυγίζουν.

Η ώρα περνούσε. Ήταν πλέον από μεσάνυχτα. Τα γαυγίσματα επί τέλους έπαυσαν όλως διόλου. Η άγρια σιγαλιά άπλώθηκε και πάλι παντού, μέσ στην τρομαχτική εκείνη έρημιά της νύχτας. Κάτι δένδρα μόνο εκεί τριγύρω πού φαινονταν σαν στοιχειά μέσ στο σκοτάδι, έσιγοψιθύριαν κουνηώντας τα φύλλα τους σ' ανάλαφρο και σιγανό φύσημα τ' άνέμου, κι εκεί κάπου κοντά ένα ποτάμι έμυρμούριζε μονότονα.

Έπειτα το σκοτάδι άρχισε σιγά—σιγά να χάνεται. Έπλησίαζε ή χαράυγη. Ο ούρανός έξακολουθούσε να μένη σκοτεινός. Το κρύο είχε γίνει πειό τσουχτερό και διαπεραστικό. Και όταν πειά το σκοτάδι έφυγε έντελώς κ' ή αύγή πρόβαλε, όλα γύρω σκεπαστήκαν μ' έναν άδιάφανο πέπλο πυκνής όμίχλης.

Έμεις όμως έξακολουθούσαμε να μένωμε εκεί άγρυπνοι σαν κέρβεροι και τυλιγμένοι με της κουδέρες μας, πού το κρύο μιάς έκανε να τουρτουρίζουμε, με την ιδέα μήπως φανή από πουθενά έχθρός...

Αλλά... έχθρός δεν φάνηκε.

ΧΑΡΑΛ. ΚΟΥΤΗΦΑΡΗΣ

Η ΟΡΑΣΙΣ ΕΞ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ

Είπε γνωστή ή περίπτωση της ύπνοβατίδος του Νανού, χάρις εις την όποιαν άνεκαλύφθη το πτώμα του μηχανικού Καντιού. Έντούτοις πολλοί εξακολουθούν να μένουν δύσπιστοι εις την εξ άποστάσεως όρασι, όπως και εις άλλα σχετικά φαινόμενα. Το προκείμενον διαμφισβητείται άλλως τε και από πολλούς νευρολόγους.

Ο ιατρός Τερριέν άνέλαβε την υπεράσπισιν της θεωρίας ταύτης εις την Ιατρικην Έταιρείαν του Νανού, όπου προέβη και εις την σχετικήν ανακοίνωσιν. Ίδού δέ αυτή. Εις την υπηρέσιαν του είχε προσλάβει μίαν νεαρην υπηρέτριαν, ύποκειμένην εις την ύπνοβασίαν. Κάποτε ο ιατρός είχε μεταβή προς έπίσκεψιν ασθενούς εις την έξοχην. Κατά την έπιστροφήν του ή υπηρέτρια τώ άνέφερεν άκριβέστατα όλα τα πρόσωπα, άτινα είδεν, ως και όλας τας λεπτομερείας της έπισκέψεώς του ταύτης, καθώς τα είδεν εν τη ύπνοβατική όπτασία της. Διά να εξελέγη την αλήθειαν του φαινομένου, ο ιατρός Τερριέν, την ίδιαν ήμέραν, έπωφεληθείς νέας ύπνοβατικής προσβολής της υπηρέτριας του, έκρυψε μυστικά κάπου ένα κόσμημά της. Μόλις δέ ή υπηρέτρια περιήλθεν εις την ύπνοβατικήν κρίσιν, ο ιατρός της το εξήτησεν και ή υπηρέτρια δεν ήργησε να άντιληφθή το μέρος, όπου ήτο κρυμμένον και το άνεκάλυψε, χωρίς ούδένα δισταγμόν.

Άλλοτε πάλιν παρουσιάσθη ο εισπράκτωρ μιάς Τραπέζης εις την οικίαν του ιατρού Τερριέν, διά να εισπράξη κάποιαν συναλλαγματικήν. Ο έπιστήμων όμως είχε λησμονήσει, πού είχε θέσει τας κλειδας του έρμαρίου, όπου περιείχοντο τα χρήματα. Άνεξήτει επί πολλήν ώραν, χωρίς αποτέλεσμα, όποτε ή υπηρέτρια περιέπεσεν εις κατάστασιν ύπνοβασίας και ειπεν:

— Έκρύψατε τα κλειδιά, από φόβον μήπως σας τα κλέψουν, όπίσω από τον ταδε τόμον της βιβλιοθήκης σας, κάτω άριστερά.

Πραγματικώς αι κλειδες εύρέθησαν εις την ύποδειχθείσαν θέσιν.

Ο ιατρός Τερριέν προσεπάθησε να εξηγήση το φαινόμενον τούτο ως εξής: Είπε γνωστόν, ειπεν, ότι ή στρυχνίνη έρεθίζει τα νεύρα της όράσεως και της ακοής και τα καθιστά ικανά ν' άντιληφθούν πράγματα, άτινα διαφεύγουν εις τον όφθαλμόν και εις το ούς, εν συνήθει καταστάσει. Έπομένως είναι δυνατόν να παραδεχθί τις, ότι τα νεύρα των υπερευστερικων έρεθιζόμενα υπερβολικά δύνανται να προκαλέσουν τα ίδια φαινόμενα, εις μεγαλειτέραν κλίμακα.

Εν τούτοις ταύτα λέγονται και ύποτίθενται, αλλά δεν άποδεικνύονται ούτε έπιστημονικώς, ούτε φυσιολογικώς, τα δέ φαινόμενα ταύτα μόνον οι πνευματισταί εξηγούσιν.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Υίός τις παρατηρήσας, ότι ο πατήρ του εκέριδιεν άρκυτά χρήματα, χωρίς να πωλή τίποτε, ήρώτησεν αυτόν:

— Μα τι πωλείς, πατέρα, και σου δίδουν χρήματα;

Και ο πατέρας μετά μικρών σκέψιν, μειδιών:

— Ψευταίς, παιδί μου, ψευταίς πουλώ και με πληρώνουν!

— Τότε διατί μου λέγεις να λέγω έγώ πάντοτε αλήθειαις, διά να μη κερδίζω κ' έγώ;

— Ναι, ναι, παιδί μου, είναι άρκετά αυτά.

*

Μία νεάνις ήρώτα νέον τινά.

— Πόσα μάτια έχεις;

— Δύο, άπαντά ούτος, διατί ή έρώτησις αυτή;

— Διότι έγώ έχω τρία.

— Και πού είναι ο τρίτος σου όφθαλμός;

— Έδώ εις την καρδίαν.

— Αί και τί βλέπεις με αυτόν;

— Νά, βλέπω καθαρά, ότι αυτά πού μου έλεγες χθές, ότι με αγαπάς, ήσαν όλα ψεύδη.

*

— Και πιστεύεις θετικά εις τον όφθαλμόν σου αυτόν, μήπως σε άπατά;

— Όχι, διότι, νά, βλέπω καθαρά, ότι ετοιμάζεσαι να μου ύποσχεθής και δοκιμάθής πάλιν τα πάντα.

*

— Αιλή, είδες τον Λέω;

— Όχι, σ' μήπως είδες τον Πέλω;

— Όντε γ'ώ.

— Μας γέλασιν...

— Τι; σ' ύπεσεθήσθ' σαν τον δικό μου;

— Όχι, καμμένη, αλλά άπλώς ήρώτησα να μάθω διά τον δικό σου.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ

ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΓ.ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ

Οι Άμερικανοί καταβάλλουν όλας τας προσπάθειαις των διά να έπιτύχη ή Έκθεσις του Αγίου Φραγκίσκου, ή όποία θα γίνη προς έορτασμόν των εγκαινίων του μεγαλειτέρου έργου του αιώνου μας, της διώρυγος του Παναμά.

Μεταξύ άλλων θα εκτεθί εν μικρογραφία ή διώρυξ του Παναμά, ή μεγάλη κοιλιάς του Κολοράδο και σκηναι από τον Καρνάβαλλον του Μοντρεάλ. Το «κλόν» όμως της Έκθεσεως θα είναι ο φωτισμός της διά πολυτίμων λίθων, πράγμα όπερ τιμῆ αναμφισβητήτως την έφευρετικότητα των Άμερικανών.

Αι στέγαι, οι θόλοι, οι πύργοι, οι πυλώνες, αι άψίδες, οι κήποι των περιπτέρων της Έκθεσεως θα κοσμούνται με άδάμαντας, σαπφείρους, ρουμπίνια, τοπάξια, σμαράγδους, όλα ψευδή, φυσικώς άποτελούμενα από όγκους κρυστάλλων, τετμημένους εις πρίσματα, έχοντας διάμετρον δύομισιν μέχρις επτάμισιν εκατοστομέτρων, χρώματος κοκκίνου, πρασίνου, γαλαζίου κτλ. Οι πο-

λύτιμοι ούτοι λίθοι, άνερχόμενοι το δλον εις 275.000 θα κρέμανται επί των περιπτέρων εις τρόπον ώστε εκ της ελαχίστης πνοής του άνέμου ν' άστραποβολούν, ενώ αι μεγάλης έντάσεως άκτινες πολυπληθών φάρων, ως και οι προβολείς των πλοίων, θα φωτίζουν τους τρέμοντας πολυτίμους λίθους, εκάστη έδρα των όποίων θα άποτελή έστίαν τόξου της Ίριδος.

Κατά την γνώμην εύφαντάστου Άμερικανού δημοσιογράφου, το άπαστράπτον σύνολον από τας άκτινας των ήλεκτρικων φάρων θ' άποτελέση ένα είδος τεχνητού Βορείου σέλαος, οι δέ θεαταί θα νομίζωσιν, ότι ίσως επανέρχονται εις τα θαύματα των παλαιών μύθων.

ΜΩΣΑΪΚΟΝ

Όταν σου ζητούν τί και δεν το έχεις, μη προφασίζεσαι ότι δεν δύνασαι, άλλ' ότι θα πράξης προσεχώς, ό,τι δυνατόν. Είναι ο καλείτερός τρόπος εύσχήμου άποφυγής.

*

Άνθρωπος άπένταρος όμοιάζει προς σάκκον κενόν. Αμφότεροι δεν ήμπορούν επί πολυ να μένουν όρθιοι.

*

Ο βίος μας είναι όρος άνωφερικόν, το όποιον μετά δυσκολίας άνερχόμεθα, δι: να άπολαύσωμεν την εξαίσιαν θέαν του.

*

Οι άμαθείς μισούν τους πολυμαθείς, ενώ οι πολυμαθείς αγαπούν τους άμαθείς, διότι οι πρώτοι άδυνατούν να γίνουν σοφοί, ενώ οι σοφοί όσα και αν γνωρίζουν, θεωρούν πάντοτε έαυτούς άμαθείς.

*

Όποια διαφορά μεταξύ γήρατος και νεότητος; Ότι το μέν γήρας γνωρίζει την νεότητα, ή δέ νεότης δεν γνωρίζει το γήρας.

*

Η γυνή θα φθάση ποτέ την δύναμιν και έλευθερίαν του άνδρός;

— Καλείτερον ν' αναστραφή ή έρώτησις.

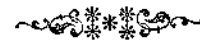
Ο άνήρ θ' άνακτήση ποτέ την υπό της γυναικός κτηθείσαν υπεροχήν επί της δυνάμεως και θέλησεως του άνδρός;

*

Ηρώτα τις Κυρίαν τινά ήλικιωμένην.

Πού ήύρατε μέχρι τούδε, Κυρία, την άρετήν έμφωλεύουσαν, σεις ήτις έγνωρίσατε τόσον κόσμον, άνδρας και γυναικας;

— Ούδαμού έγνωρίσα άρετήν. Ηκουσα μόνον, ότι δύναται να εύρεθί αυτή παρά τώ πολυ πένητι και τώ ήλιθίω.

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ

Ζ. Ί Θεσσαλονίκην. Δελτάριον ελήφθη, έχει καλώς. — Α. Ε. Σύρον. Συνδρομή ελήφθη. Ευχαριστούμεν. — Ρ. Σ. Πάτρας. Έπιστολή και συνδρομή ελήφθη. Ευχαριστούμεν. — Α. Π. Ρ. Paris. Nous avons changé. — Κ. Γ. Α. Γαλάζιον. Έπιστολή ελήφθη. Έχει καλώς. — Α. Π. Κων/πολιν. Φωτογραφία ελήφθη. Ώροσκόπιον εστάλη. — Ν. Σ. Μ. Αλεξάνδρειαν. Έπιστολή ελήφθη. Ευχαριστούμεν, εύχομεθα πλήρη επιτυχίαν έθνικού έργου σας. — Ν. Σ. Αργοστόλιον. Έπιστολή και συνδρομή ελήφθησαν. Ευχαριστούμεν. — Θ. Φ. Αλεξάνδρειαν. Δελτάριον ελήφθη. Συνδρομητής ενεγράφη. Ευχαριστούμεν. — Γ. Κ. Πάτρας. Έπιστολή ελήφθη. Απηντήσαμεν εντός φυλλαδίου. — Κ. Α. Σύρον. Συνδρομή ελήφθη. Ευχαριστούμεν. — Π. Ρ. Τρίπολιν. Συνδρομή ελήφθη. Ευχαριστούμεν. — Μ. Ν. Κων/πολιν. Ώροσκόπιόν σας εστάλη. — Α. Σ. Όδησσόν. Περιμένομεν έδηγίας σας περί ύπολοίπων χρημάτων. — Β. Α. Χίον. Συνδρομή ελήφθη. Ευχαριστούμεν.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΟΥ — «Έκλογαί από τὰ τραγούδια του έλληνικού λαού». Κομψός τόμος έξ ύπερφυακωσίων σελίδων. Περιέχει όλον τόν πλούτον της δημοτικής ποιήσεως εις έκλεκτάς και άρτίας παραλλαγάς των άσματων με συντόμως έρμηνευτικάς σημειώσεις. Τιμάται δο. 4. Είς πολυτελή έκδοσιν δο. 6. Διά τήν ταχυδρομικήν άποστολήν λ. 30. Εδρισκεται παρά τῷ εκδότῃ και παρ' τοις έν Αθήναις βιβλιοπώλαις.

“ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ”

Ό όφεικτός τόμος του 1915 είνε πρόγματι άντάξιος της μεγαλυθείσης Ελλάδος. Καλλιτέγνημα υπό έπισημν δετικής, έντυπώσεως, χάρτον, εικόνων και καλλισηθίας. Όγκωδέστατον βιβλίον, πλούσιον εις ποιητικόν ύλην, με σινεργάτας τούς διαρρηπαστέρον των λογίων μας και έπιστημόνων. Άρθρα λογοτεχνικά, φιλοσοφικά, φιλολογικά, έπιστημονικά, διηγήματα και ποιήματα έκλεκτά, δύο μουσικά συνθέσεις, νεκρολογία κτλ. Αλλά και τό σπουδαιότερον γεγονός των δύο τελευταίων έτών, οι δύο νικηφόροι πόλεμοι και τὰ μεγαλοεργήματα των ένδόξων στρατευμάτων μας περιγράφονται θαυμασώς: μετά πολλών πρωτοτύπων εικόνων των πεδίων των μαχών και των καταληφθέντων μερών. Έπίσης άξία θαυμασμού, είνε ή έξαισία εικονογράφου της «Π. Στοάς» ή ή πωκαθηγή της Β. Οικογενείας, μεθ' όλων των πριγκήπων και πριγκπισσών κατά τας τελευταίας των φωτογραφίας.

Είνε τιμή διά τήν Ελλάδα ή έκδοσις της «Π. Στοάς» και άξιοι θερμοτάτων συγχαρητηρίων οι άκαταπόνητοι εκδόται του κ.κ. Ίωάννης Αρσένης και Μ. Ραφαήλοβιτς.

ΘΕΛΕΤΕ ΤΗΝ ΤΥΧΗΝ ΣΑΣ ;

Αποστέλλοντες ήμιν τήν φωτογραφίαν σας με ιδιόχειρον σημείωσιν του όνόματός σας, τής ηλικίας σας, του επαγγέλματός σας, του τόπου της γεννήσεώς σας και άν ήσθε έγγαμος ή σύ, έχετε μετ' όλίγον άπάντησιν άκριβώς περί του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντός σας Διά τής εξέτασεως τής φυσιογνωμίας και των χαρακτηριστικών οίασδήποτε μορφής αποδεικνύομεν τήν πορείαν του βίου παντός ανθρώπου. Πάσα αίτησις δέον να συνοδεύεται με μικράν άμοιβήν, 5 δρ ήτις χρησιμεύει δι' άγαθοεργόν σκοπόν. Η δέ άπάντησις δίδεται άμέσως έγγραφως και λεπτομερής.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΜΑΧΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΚΟΣΤΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Δύο τόμοι μεγάλοι μετά πλειόντων εικόνων Τιμάται χροσόδετος δραχ. 12
» άπλοῦς » 8
Συμπεριλαμβανομένων των ταχ. τελών.

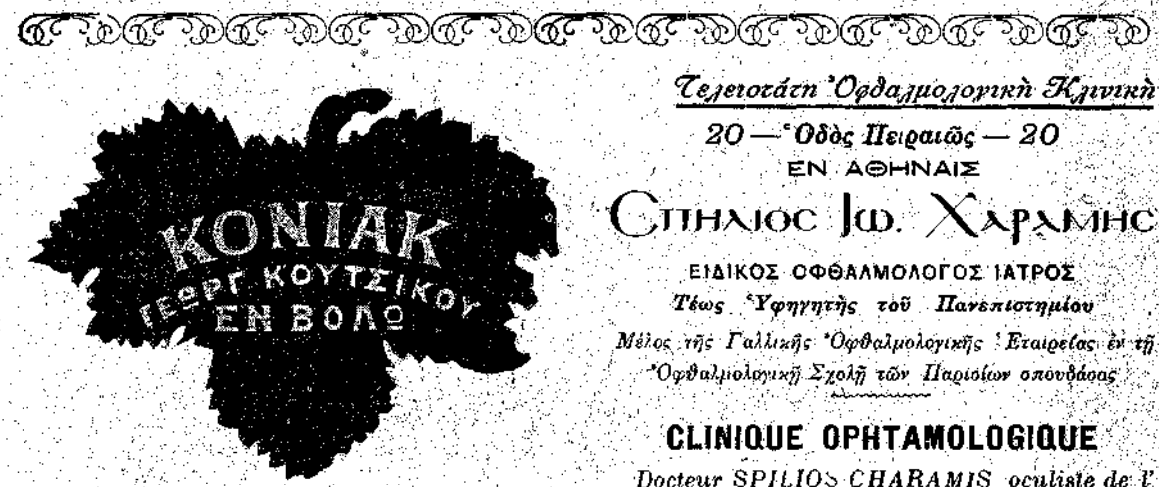
ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΛΛΗΝΟ-ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΟΣΤΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Έπίδος μετά πολλών εικόνων Τιμάται χροσόδετος δραχ. 8
» άπλοῦς » 3
Συμπεριλαμβανομένων των ταχ. τελών.

Αποστέλλονται άμέσως παντί προαποστέλλοντι τό άνωτέρω τίμημα.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι καθυστερούντες συνδρομάς τής «Φύσεως» όπως, εύαρεστούμενοι, άποστείλωσιν ήμιν ταύτας, καθόσον προτιθέμενοι να τακτοποιήσωμεν τούς έκκρεμείς λογαριασμούς, θα έπιδιώξωμεν παντί σθένει τήν είσπραξίν αυτών.

ΚΟΝΙΑΚ, ΥΔΥΠΟΤΑ & ΟΥΖΟΝ
Πρώτης ποιότητας
ΝΟΥΝΑΥΤΕΣ
Τφάσματα, Υποκαμισάκια έρραμμένα, Ομβρέλλες, Καπέλλα, Γάζες, Χειρόκτια, Έργοστάσιον φορεμάτων ως και πάν άλλο είδος θα τό εύρητε στοῦ ΜΟΝΤΕΖΑΝΤΟΥ
109— Έρμού—109

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΜΕΛΙΣΣΗΣ-ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΕΝ ΒΟΛΩ.
Ν. Γ. ΜΠΑΡΜΠΕΡΗ

Κείται παρά τήν παραλίαν εις περιβλεπτον θέσιν, με καθαρά, πολλά εύάερα και καλώς έπιπλωμένα δωμάτια. Περιποίησις και ύπηρεσία προθυμοτάτη. Το ξενοδοχείον τούτο φημιζεται διά τήν έν γένει καλλιστην τάξιν και ήσυχίαν.

ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ ΧΡΗΣΤΟΥ ΣΤΕΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ
Πλατεία Δημαρχείου, έν Πύργω

Κατασκευή χρυσών, όδόντων και γεφυρωτών όλοχρυσών όδοντοστοιχιών, τοποθέτησις δε βιδωτών όλοχρυσών όδόντων στηριζόμενων επί των βιζών διά νέου τελειοτάτου μηχανήματος.
Θεραπεύει τελείως τούς πάσχοντας έκ των ουλών και στερεοποιεί τούς έλαφρώς κινουμένους όδόντας, εφαρμόζων τούτους με πλήρη επιτυχίαν.

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ ΜΗΝΗΜΑΤΑΚΙΑ. - ΠΕΡΑΝ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ
Διευθυντής: Η. Μέξας.

Κείται εις περιβλεπτον θέσιν. Μεγά καινούργης Ξενοδοχείον με πάσαν εδμέριαν ύπηρεσίαν τελείαν και περιποίησιν έστακτον.

Τελειοτάτη Όφθαλμολογική Κλινική
20 — Όδός Πειραιώς — 20
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΣΠΗΛΙΟΣ ΙΩ. ΧΑΡΑΜΗΣ
ΕΙΔΙΚΟΣ ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
Τίτλος Υφηγητής του Πανεπιστημίου
Μέλος της Γαλλικής Όφθαλμολογικής Έταιρείας έν τη Όφθαλμολογική Σχολή των Παρισίων σπουδάσας
CLINIQUE OPHTHALMOLOGIQUE
Docteur SPILIOS CHARAMIS oculiste de l'ecole ophtalmologique de Paris, ex-professeur agrégé d'ophtalmologie a la Faculté de Médecine. Membre de la Société Française d'ophtalmologie Directeur de l'Hospice et de la Clinique Ophtalmologique de l'Hôpital. «Zanpion»
20 — Rue Pirée — 20.
Αριθμός τηλεφώνου 654. — ΑΘΗΝΕΣ

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΑΓΓΛΙΑΣ
ΩΡΑΙΑΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ
ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑΙ

Είνε τό μόνον αξιοπρεπές και τέλειον έν άξιοθεάτω λαμπρῷ τοποθεσίῃ, με λουτήρας, ηλεκτροισμάν, φωτισμόν, πολυτελείς αίθουσας, λαμπρόν έστιατόριον κτλ. Κατάλληλον δι' οικογενείας και παραθερισμόν.

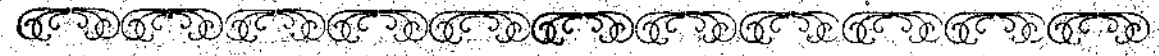
ΜΕΓΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΤΟ «ΑΪ-ΛΑΪΦ»
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΖΑΒΟΡΙΤΟΥ
Έν τῇ πλατείᾳ του Συντάγματος
Έν Αθήναις

Τό πρώτιστον έν Ανατολή λόγω ποιότητος, θέσεως, καλαισθησίας, μεγαλείου, εύπρεπείας κτλ. Συγκάξεται από τήν καλλιτέραν τάξιν. Υλικά πρώτης ποιότητος. Έργοστάσιον ειδικόν σοκολάτας. Παραγγέλαι γάμων και έορτών. Γλυκίσματα, φοντάν, κομφέτα και παντός είδους σακχαροπλαστικής εις τήν έντέλειαν.

Κ. ΛΑΖΑΡΑΚΗΣ
ΕΜΠΟΡΟΣ ΕΤΟΜΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ
Κάτωθεν Ξενοδοχείου «Κωνσταντάι»
Έν Πειραιεί

Μεγάλη συλλογή ένδυμάτων πάσης ποιότητος εις τιμάς συγκαταβατικάς. Προσαρμογή μέτρων τελεία. Δοκιμάσατε.

ΖΗΤΕΙΤΕ ΤΟ ΚΟΝΙΑΚ
ΤΗΣ ΕΛΛ. ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ "ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ,"

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο * ΗΛΙΟΣ *
ΗΛΙΑ ΣΑΚΕΛΑΡΟΠΟΥΛΟΥ
 Εν Πάτραις

Καλλιτεχνικόν Φωτογραφείον δι' όλα τὰ εἶδη καὶ μεγέθη καὶ εἰς τιμὰς πολὺ συγκρατοβατικάς.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΜΠΙΡΙΣΤΟΛ
 Ἐν Πέρα Κων)σούλειω

Διευθύνται: **Ι. ΤΖΗΡΑΣ & Π. ΧΑΤΖΑΡΑΣ**

Κεῖται εἰς τὴν κεντρικωτέραν καὶ ὠραιότεραν ὁδὸν τῶν Μνηματικῶν με πολυτελεῖς αἰθούσας καὶ δωμάτια, περιποίησιν καλλίστην καὶ πρόθυμον ὑπηρεσίαν. Καθαριότης καὶ τάξις ἀμεμπτος.

Π. Ν. ΔΙΒΑΡΗΣ
 ΕΛΛΗΝ ΙΑΤΡΟΣ
 68. Rue Ordener 68. Paris

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΩΝ ΔΑΜΙΑΝΟΥ

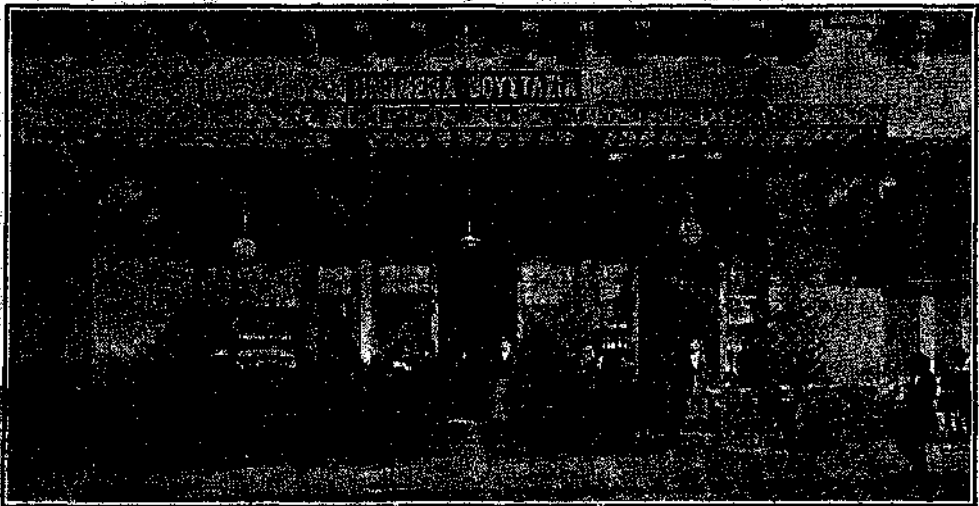
Ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 45

Ὅλα τὰ τελειότερα συστήματα καὶ νεωτερισμοὶ. Ἔργασια ἐκτάκτως ἐπιμελημένη καὶ καλλιτεχνική.

Φωτογραφίαι παντὸς εἶδους καὶ ὄλων τῶν τιμῶν.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΣ
ΑΝΔΡΕΟΥ ΒΟΥΤΣΙΑ
 ΕΝ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΩ

Εἶναι τὸ καλεῖτερον τῆς πόλεως παρὰ τῇ πλατείᾳ. Καθαριότης, Τάξις καὶ περιποίησις μοναδική. Καταλλότατον δι' οἰκογενεῖας. Συνιστᾶται εἰς πάντας.

ΜΕΓΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΗΝΩΜΕΝΑ ΒΟΥΤΣΙΑΣΙΑ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ - Δεωφόρος Πανεπιστημίου, 48 - ΑΘΗΝΑΙ

Ἡ ἐξαιρετικὴ ποιότης τῶν ὑλικῶν τοῦ κατὰστήματος καὶ ἡ μοναδικὴ καθαριότης καὶ τέχνη κατέστησαν τὰ «Ἠνωμένα Βουστάσια» τὸ πρῶτον καὶ ἀριστοκρατικώτερον τῶν Ἀθηναϊκῶν ζαχαροπλαστείων.

Ἐιδικότης εἰς τὰς παραγγέλιας διὰ γάμων, ἐσπερίδας κτλ. Τηλέφωνον ἀριθ. 597.

ΖΗΤΕΙΤΕ
ΤΟ ΚΟΝΙΑΚ
 ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ